

Predgovor

Na poti od maternice do groba, ki jo imenujemo življenje, je vsakdo kljub navidezni družbi odgovorno, brezizhodno, usodno sam. V tem je tragičnost, izziv in tudi način bivanjskosti, povezan z nenehnim spraševanjem: KDO SEM? C.G. Jung pravi, da človek ve, da ni žival, rastlina ali kamen, ne ve pa, kdo je. Da bi se človek spoznaval in prepoznal, potrebuje veliko ogledal. Ker se ne pozna, ne ve, ali ga morda vbočena ali izbočena zrcala prav tako ne kažejo takšnega, kot je. Nenehno potrebuje definatorje, pa naj si ga definirajo slabo ali dobro. Kajti pozna v vsem in v vsakomur le dualistično naravo med dobrim in zlim, med toplim in hladnim, med mladostjo in starostjo, med rojstvom in smrtjo. Polarnost pa je usodna za človekovo življenje, ponuja ga kot neizpolnjenega, ki ga izpolnjuje samo hrepenenje po preseganju le-tega. V vedenju, da po vrhuncu sreče sledi padec, ne more biti popolnosti in težko se je otresti misli, da ni morda pekel že tukaj in zdaj.

In ravno iz te potrebe, se zdi, se je Absolutno namenilo pomagati predestiniranemu bitju, da lažje in brez nevšečnosti prebije na poti med materinim in Zemljinim krilom. Ta pomoč je v poslanstvu Učiteljev, tvorcev velikih religij ali pa filozofskih šol. Resda so si večkrat religije v manjših nasprotjih, toda v biti ustrezajo z odgovori tudi neizgovorjenim vprašanjem ljudi, ki jim sledijo. Če ne, se pač odločajo za drugo in drugačno religijo. Položaj vsakega posameznika tudi ta hip in v tem ustreza njegovi zrelosti. . .

Prišel je čas, ko spet potrebujemo misli, izročilo, prvinskost domačih Učiteljev. Eden takih je Martin Kojc, ki je že leta 1935 napisal in izdal Učbenik življenja. To delo je prej izšlo na tujem in je bila domača izdaja prevod iz nemščine. Tudi tu se je potrdil svetopisemski rek o preroku, ki pa to ni doma.

Ker smo o Martinu Kojcu tako malo slišali in ker je minilo kar štiriinpetdeset let od prve slovenske izdaje Učbenika življenja, se pač marsikdo vpraša, ali so bile njegove ideje predčasne, takratnemu duhu časa tuje in nedojemljive, ali pa le enodnevnica, ki ni več prenesla naslednje zore? Hindujci pravijo: Ko je učenec pripravljen, pride učitelj. V zadnjih letih doživljamo v naši deželi nekakšen duhovni preporod. Morda je samo navidezen, lahko pa je tudi globlji in je zunanjskost manifestacija notranjega. V tem in takem kontekstu se je rodila ideja o ponovni predstavitvi Kojčevega dela, Dela, ki se zdi da je namenjeno prav temu času, nemirnemu, kaotičnemu, somraku vrednot in nastajanju novega. Morda se kaže Učbenik življenja kot Feniks. Kot nas uči globinska psihologija pa tudi izročilo velikih religij, se prav nič ne zgodi po naključju. Martin Kojc je spet dozorel na področju kolektivno nezavednega, kot je C.G. Jung poimenoval *rezervoar* človekovih idej, arhetipov in simbolov.

Martina Kojca nisem osebno poznal. Nisem imel te sreče. Z njim sem se seznanil preko tega njegovega dela, ki sem ga ugledal pred več kot šestimi leti na eni od polic v Trubarjevem antikvariatu. Ko sem ga prvič prebral, se mi ni zdel nič posebnega. Prišla so obdobja, trenutki, ko sem, kot vsakdo, doživljal neuspehe, razočaranja in bolečino. Takrat sem pravzaprav šele odkril pomenskost, ki se skriva za besedo: učbenik. V poplavi raznoraznih učbenikov, za karkoli, v človekovem življenju pa jih pravzaprav ni ali pa so zelo redki prav učbeniki za življenje, kažipoti v z meglo pokrito sedanost in prihodnost. Kako malo pravzaprav dajo človeku vsi tisti trije dejavniki, ki jih tako zelo opevamo in od katerih naj bi bilo odvisno prav vse v našem življenju, kot so: dednost, okolje in lastna aktivnost. Večkrat brez duhovnih navodil ne zmoremo krmariti življenja. To velja za prav vse izmed nas. To velja še posebej za naš narod, ki že desetletja plačuje krvav davek

in vsako leto kot na žrtveniku boginje Usode daruje svoj cvet. In kot klavna daritev se žrtve same polagajo na žrtvenik. Večina ni našla več poti, morda je tudi nikoli ni prav čutila. Da so to bili tudi filozofi, psihoterapevti, pesniki in umetniki nasploh, je samo dokaz, kako slabe korenine v življenje je ta narod pognal. Česa se boji, zakaj nima samozavesti, pred kom in kam beži?

Tudi na ta in podobna vprašanja daje Kojčev Učbenik odgovore, čeravno se bodo zdeli komu preprosti, naivni in preveč enostavni. Toda, kot pravi svetopisemski rek: kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen. Tudi psihologija pravljic nam kaže, kako največkrat tisti, na katerega se ni stavilo, premaga vse težave, preživi in dobi še prijetno družico. Kojc išče v smeri Malega princa. Ve, da je bistvo prikrito in da se zunanje kaže kot privid (Maya).

Vemo, da je Martin Kojc deloval tudi praktično, da je veliko njegovih del prevedenih v holandsčino in nemščino in da je bil pravzaprav eden naših velikih upov, katerih popolno uresničitev pa je preprečila zadnja svetovna vojna. Del njegove plodne zapuščine zdaj spet, dobivamo v roke njegovo temeljno delo. V zadnjih dveh desetletjih se je pojavilo v svetu veliko modrecev, ki uče podoben in včasih kar enak nauk kot Martin Kojc. Njihova populamost in število izdanih knjig gre v milijone. V biti pa ne gre za prav nič drugega kot za postulate, ki jih je že pred petdesetimi leti zastopal Martin Kojc in ki niso produkt tega stoletja, ampak tisočletij od pričetka civilizacije, začenši z Vedami. Na Martina Kojca je vplival Emile Coue (1857-1926), farmacevt, ki je postavil trditev, da je vsaka hipnoza pravzaprav le avtohipnoza in da ima moč šele, ko to postane. Kojc se je z njim bolj strinjal v drugi njegovi trditvi, ki je prav tako postala aksiom *alternativcev* tistega časa in vse do danes, in sicer, da v boju med domišljijo in voljo vedno zmaga domišljija. Postulati Kojčevega učenja so:

- pomenskost vzročnopolosledične zveze,
- iz opazovanj se grade stališča in s tem prepričanja,
- prepričanja tvorijo imaginativne slike, ki tem stališčem ustrezajo,
- imaginativne slike utrjujejo stališča,
- imaginativne slike vsebujejo motorični element, ki stremi k uresnitvi,
- obstoj reinkarnacije.

Preden se podrobneje lotimo členitve teh postulatov, je potrebno priznati smelost in verjetno izvirnost v filozofskih tokovih Vzhoda in teozofije. Oboje je Martin Kojc poznal. Smelost ni toliko v času, ki morda takim idejam ni bil naklonjen, kot v trdnosti njegovih stališč v njegovem prepričanju.

Logika vzročno posledične zveze je seveda tudi temelj življenjskim modrostim v tem učbeniku. Tako v smislu učenja iz te zveze kot razlaga v smislu karme in seveda reinkarnacije, za katero Kojc ne samo, da v njo verjame, ampak lahko bi rekli, ve. Tako prepričljiv je. Čeravno se zdi, da daje prednost predestinaciji človeka, pa kljub temu dopušča tvornost. Če ne bi, bi tudi ta učbenik ne bil potreben, saj bi bilo tako že vse vnaprej določeno in odločeno. Priznati je treba, da je v tem malce nejasen. Najbližja razlaga aktivnostim, ki jih Kojc predlaga za polno življenje, je v pojmu taoističnega wuwei. Gre za to, da prepuščamo, da se stvari zgodijo, da dopustimo naravni potek, da ne posegamo s svojo večkrat napačno močno voljo in s tem samo motimo naravni red, ki deluje tako na zemlji kot v vesolju. V biti gre za ustvarjalno pasivnost, iz katere črpa intuicija in inspiracija. Še najbolj je mogoče to predstaviti s prisposodobno naravnega reda, kjer ta deluje v dobro vseh. Veliko posameznikov pa bi želelo, da bi ta deloval samo v njihov prid in za to se trudijo, a zaman. Ne samo brezakcijska aktivnost wuwei, tudi ostali

pogledi so zelo blizu taoističnim izhodiščem o svetu, človeku in življenju. Kojc sicer poimenuje tao kot prasilo, toda pomensko si lastnosti enega in drugega povsem ustrezajo in se prekrivajo. Tao *ničesar ne stori in vendar je vse storjeno*. Po Kojcu služi snov prasili za njene različne manifestacije. Ena takih je tudi človek. Tao ali prasnov je torej v vsem, vse izpolnjuje in v svojem večkrat za človeka nerazumnem in nerazumljivem redu ureja. Izrazov tao in wuwei nikjer ne uporablja, a zdi se, da je poznal taoističen pogled na svet in njegove pojme.

Iz opazovanj, lastnih pa tudi tujih izkušenj, se ustvarjajo stališča. Ta se spet po načelu, da vidimo tisto, kar poznamo, ponovno utrjujejo. To je lahko zelo dobrodošlo, lahko pa vodi v odklonskost, saj se na ta način utrjuje negativna slika o svetu, okolju in ljudeh. Ker pa so negativna stališča največkrat v nasprotju s svetom, je nujno, da v posamezniku porajajo dvom in s tem ambivalenco in nevrozo. Martin Kojc je bil psihoterapevt z lastno prakso, in kot se želi, je poznal potek geneze nevroz. Menil je, da sinteza človekovih stališč, torej prepričanje ali nazor, utrjuje v njem sliko o takšnem svetu. Slike morajo vedno ustrezati stališčem ali prepričanju, pa naj si gre za kakršenkoli že odnos do sveta.

Predstave ali mentalne slike in ideje pa imajo po znanem psihoterapevtu Robertu Assagiollju in pa po modrecih od nekdaj lastnost, da ustvarjajo pogoje za delovanje, ki jim ustreza. Ali kot pravijo magijci z drugimi besedami: vsaka slika na mentalnem nivoju. Ta stremi k uresničitvi na fizičnem. Kojc se trudi, da bi, kot piše, vedno bolj dvomečega in navidezno razgledanega človeka tistih pa tudi današnjih dni prepričal. Prepričal, da je prav njegovo prepričanje tisto, ki določa njegovo usodo in da človeka pravzaprav vodijo njegove želje. Ali kot pravi Emile Coue: ne obtožujte usode, ampak sebe. Šele prepričanost, da se lahko zgodi kaj dobrega ali slabega, omogoča uresničitev enega ali drugega. Kojčev postulat je prav v tem, da racionalista tega stoletja poskuša privedi do spoznanja o vzročnopolosedični zvezi med prepričanjem, ki ga tvorijo stališča in o zunanjih manifestacijah le-tega.

Imaginativne predstave, mentalne slike in ideje so prav tako elementarne kot vse vidno. Sveto pismo o genezi poroča ravno o tem, ko pravi: Najprej je bila Beseda in ta je bila pri Bogu. . . Temeljno delo budistične filozofije phammapada v prvi vrstici prvega speva govori o istem:

Misel vodi vse stvari,
 misel jih rodi in oblikuje.
 Če človek poln zlih misli
 govori ali deluje,
 trpljenje mu zato sledi
 kot voz kopitom vpreženega vola.

(Dhammapada, MK 1987)

To, kar želimo, mora biti vedno prisotno v obliki predstave, slike. Čim večkrat imamo take predstave in čim več energije vanje vložimo, tem verjetneje bo prišlo do njihove uresničitve. To, kar magija pozna že tisočletja, se zdaj predstavlja v metodah tako imenovane ustvarjalne imaginacije, kreativne domišljije, pozitivnega mišljenja. Seveda je mogoče take ideje, predstave in slike s pomočjo volje tudi vsajati v zavest drugih, kar izkoriščajo ne samo populistični voditelji, propagandisti in ostali »zapeljivci«, ampak je tudi del vsakršne terapije, pa tudi psihoterapije. Da bi sugestivno lahko delovalo v človeku, mora postati avtosugestivno. Kot smo že dejali, se imaginativne slike in stališča med seboj utrjujejo, če

so v soglasju. Ali kakor pravi Kojc: enako privlačuje enako. Ne samo: mislim, torej sem, ampak tudi: kakor mislim, takšen sem! Q. G. Jung je opozarjal, da je bistvo nevroze v napačnih stališčih. Neoanalitične šole vidijo v tako imenovanih iluzornih pričakovanjih, ki so pravzaprav stališča, simptome nevroz. Vprašanje je, če se res vse ne začne prav pri stališčih? S korekcijo teh v marsičem poplačan trud psihoterapevta v včasih dolgih mesecih ali letih. Da so najbolj trdovratni vzrok nevrozam, ni naključje, saj se sproti utrjujejo z lastno napačno optiko nevrotika o svetu, ker ga vidi kot tako poznane. Paradigma iz psihoterapije je primerna tudi zaradi narave Kojčevega dela nasploh. Zgleda in potrditve pa bi našli na vseh področjih življenja.

Morda se velja nekoliko pomuditi tudi pri Couejevem aksiomu, da v boju med voljo in domišljijo vedno zmaga domišljija. To je povzel tudi Kojc, saj pravzaprav to kot rdeča nit povezuje njegov Učbenik življenja. Volje sicer ne moremo negirati, saj jo potrebujemo tudi za prebiranje teh vrstic in za vsakršno dejavnost. Kojc pa ima v mislih, ko pravi, da je volja človeku nekako sovražna, tisto, čemur bi lahko rekli trma ali premočno hotenje hipertrofiranega Ega. Takšno, že nevrotično hotenje ali napačna volja ima velikega nasprotnika v domišljiji. Kolektivno nezavedno pa nenehno vpliva na domišljijo posameznika, saj je vir vseh inspiracij. Če je volja med drugim tudi sposobnost za svobodno odločanje o neki dejavnosti, potem vemo, da smo v mnogočem nesvobodni, saj vse preteklo, vse izkušnje in seveda s tem povezana stališča preko spominskih slik nenehno vplivajo preko osebno nezavednega na vsako našo odločitev in izbiro.

Zelo pomembno je Kojčevo stališče do reinkarnacije. Po njegovem sedanjemu položaju vsakogar ustreza zrelosti, ki si jo je pridobil v prejšnjih inkarnacijah. Krog rojstev in smrti, *neprestan tok bivanja, ki teče iz življenja v življenje* in ki mu v Indiji pravijo samsara, je lahko prav tako eno od človekovih stališč, ki se po zgoraj navedenih izhodiščih in zakonitostih lahko udeležujejo in udeležujejo. Ali je to zakonitost, ki je splošna in ne vezana na vedenje o njej? Odgovor posega na področje metafizičnega in kot tak ostaja enigma. Do takšnih vprašanj se opredeljujemo na podlagi svojega (?) svetovnega nazora, intuicije in še česa. Zato je z enako močjo mogoče Kojcu pritrčiti, kot ga zanikati. Odgovori na metafizična vprašanja pa nikoli ne prihajajo takrat, kadar bi to hoteli, ampak vedno in samo v posebnih življenjskih situacijah, krizah, težavah, boleznih pa tudi v sreči in ekstatičnih doživetjih. Kojc sicer ne daje napotkov, kako iz začaranega kroga rojstev in smrti, vendar pa implicitno poudarja, kako malo pomembne naj bi bile človeku vse zunanje manifestacije bivanja. Uči, da naj bi tisto, kar želimo, ne želeli, da naj bi tisto, kar je bilo do danes vsebina našega hotenja, ne hoteli. V tem je zelo blizu iz Kristusove pridige iztrganemu citatu: Kdor želi svoje življenje obdržati, ga bo izgubil, kdor pa ga izgubi zaradi mene, ga bo našel. In prav v odpovedovanju željam vidi tudi budistična filozofska misel možnost izhoda iz samsare. Kolikor več želja imamo, tem bolj se krog utrjuje. Vsak hip znova ga utrjujemo in vsak hip ga lahko tudi rahljamo, če se željam odpovedujemo. Verjetno tudi na način wuwei, ki smo ga že opisali. Absurd je sploh želeli, saj kot uči budizem, njihova izpolnitev ne more prinesiti prave sreče, ki je šele v stanju brez želja in hotenja. Seveda pa ni vse v imetju materialnih dobrin, ampak v drugih željah posedovanja, kot na primer ljudi, znanja..., kakor uči Erich Fromm.

Zanimivost je vsekakor za čas prve izdaje pred več kot petdesetimi leti Kojčev opis meditiranja. Priročniki zadnjih dveh desetletij, inspirirani v plimi vzhodnjaških modrosti, nam prinašajo veliko podobnih meditativnih vaj. Da bi bila meditacija učinkovita, je potrebno ponikniti v alfa stanje. Kojc sicer poimenuje svojo vajo ali tehniko *koncentracija*, toda pravi izraz je meditacija, ker to tudi je. Ne smemo pa meditacijo iskati in najti zgolj samo v modrosti Vzhoda, saj vemo, da je bila in je tudi del krščanske mistike, duhovnih vaj in predhodnica višje stopnje, ki jo imenujemo kontemplacija. Če pristajamo na Kojčevo metafizično pojmovanje življenja kot kroga rojstev in smrti, potem se je potrebno strinjati tudi z mnenjem, ki je terapevtsko in preventivno, da samomor ničesar ne reši in ne rešuje, saj

je vsakdo prisiljen znova pričeti tam, kjer je končal. Zakon karme je neizprosno in kozmično pravičen, ali kakor pravi Sveto pismo: njih dela gredo z njimi.

Učbenik življenja je potrebno prebrati večkrat, da bi ga razumeli. Na to opozarja tudi že prvi uvodničar iz leta 1935, prof. dr. Karel Ozvald. Dobrodošlo čtivo bo za vsakogar, ki se prebija skozi osebnostno krizo. Življenje se ni v ničemer spremenilo v teh štiriinpetdesetih letih. Napredek tehnike ni prav v ničemer prispeval k temu, da bi se človek bolj in bolje spoznal. Zunanji pogoji človekovega bivanja so se resnično v mnogočem izboljšali, to je potrebno priznati. Stremljenje kvišku se je uresničilo s prvo človekovo stopinjo na mesečevi površini, toda v globine samega sebe še ni stopil. V mnogočem je oddaljevanje od samega sebe beg pred seboj in svojimi notranjimi problemi, pred razklanostjo v več sfer, med zasebno in javno, med persono in jazom, med zavednim in nezavednim . . .

Medtem ko smo izkoristili in še izkoriščamo tako imenovane zunanje sile človeka, ki so namenjene pač zunanjim učinkom, pa tistih notranjih sil, ki bi naj se aktivirale za notranjo rast in zorenje, nismo prebudili in smo jih celo namerno uspavali. Georg I. Gurdjieff (1877-1949), ruski modrec, filozof in mag, je menil da večina ljudi živi v nekakšnem budnem spancu in da bi to težko poimenovali kot zavest. Ljudje naj bi bili samo še lupine, živi mrličji. . . Verjetno zato, ker ni prebujeno njihovo jedro, ki ga C. G. Jung in mnogi psihologi za njim poimenujejo *Sebstvo* (Selbst). Cilj mnogih meditacij je najti pot do njega in v sintezi z njim. V sintezi Jaza in *Sebstva*.

Človek na poti, ki je življenje, išče luč, ker se večkrat zaveda in zave, da hodi v temi. Vendar je luč že v njem, samo da ni prižgana. Agnostiki, ki so dajali prednost lastnemu izkustvu Božjega pred institucionaliziranimi dogmami, so uvajali ljudi k njihovi notranjosti (Božje kraljestvo je v vas) in k temu, da razvijejo svoje notranje sposobnosti, da najdejo lastno pot in notranjo luč. Nič drugačne niso dandanes psihoterapevtske naloge, ki vodijo k delu na sebi in s seboj, le da ne v mističnem smislu. Toda meje je sploh težko postavljati, saj se profano in sakralno vedno in povsod prepletata.

Učbenik življenja je knjiga, ki naj bi pripomogla pri notranjem iskanju. Ne bo odgovorila na vsa življenjska vprašanja in morda bo izzvala še veliko novih vprašanj. Vendar je prav to začetek Poti, ki se je pričela s to, prvo stopnico!

Simon Borut Pogačnik

Poseben predgovor profesorja dr.K. Ozvalda

Če tudi za knjige velja simbolična beseda Svetega pisma, da drevo najbolj spoznamo po sadu, ki ga rodi, potem je to zelo lepo spričevalo za knjige Martina Kojca o življenju. Povpraševanje po teh knjigah je bilo namreč tako živahno, da so bile prve izdaje v nekaj mesecih razprodane.

Prepričan sem, da knjige, ki obleže v knjigarni, zgrešijo svoj pravi smisel. Bolje bi bilo, ko bi ostale nenatisnjene. In zakaj so ljudje to Kojčevo knjigo tako vneto kupovali in jo, povsem očitno, tudi brali? Prav zato, ker je zadela v črno, hočem reči, ker je prava knjiga o življenju. S svojo miselno vsebino se obrača na vse, ki jih težijo nadloge sedanjosti. Rada bi vsakogar naučila kako premagovati bolezn i, ne uspehe, nesreče, revščino, stiske in obup. Kdo ne bi posegel po njej v teh, kakor se zdi, vse bolj apokaliptičnih časih.

Nočem prikrivati, da sem tudi sam najprej bolj skeptično listal po knjigi. Toda čim dlje sem bral knjiga je res »*livre a mediter*« tem bolj sem dojemal, da nas Kojc uči o *novem človeku*: novem pogledu na svet in o novem pojmovanju življenja. Zgolj stega vidika, mislim, lahko upamo, da bomo uspešno obladovali številne nadloge današnjega dne.

V tem učbeniku res ni vse novo in ne prvič povedano. Večkrat namreč načanja stvari, katere skuša rešiti človeški duh, odkar svet stoji. Lahko bi marsikdaj rekli, da rešitev že zdavnaj poznamo. Kljub temu pa sploh ne pomišljam zaželei knjigi, ki postavlja zelo pomembne stvari prvič v pravo luč zares mnogo bralcev. Toda samo zelo pazljivih bralcev. Kajti šele pri ponovnih branjih se je v meni utrdilo prepričanje da je knjiga napisana samo za take bralce. Le-ti bodo iz nje črpali tolažbo in dosegli popoln uspeh.

»Ouod bonum felix faustumqe sit!«

Avtorjev predgovor

Ta knjiga je učbenik. V njej boste spoznali duhovne zakone, ki jih boste uporabljali, da bi se vaša usoda oblikovala po vaših željah. Knjiga uvaja v nov način gledanja na življenje in se močno razlikuje od tistega, ki ste ga do sedaj uporabljali. Toda, če hočemo bolje živeti, moramo poiskati boljše poti in po njih hoditi.

Opozarjam vas, da bo potrebno veliko dela in potrpljenja, preden boste snov osvojili in pridobili moč, s katero boste bolezni, nesreče, neuspehe, stiske, revščino in obup izločili iz svojega življenja. Bilo bi napačno, ko bi knjigo le prebrali kot roman in jo nato odložili. Knjiga je napisana tako, da je vsakomur, neglede na izobrazbo, ob poglobljenem proučevanju razumljiva in mu bo koristila v vsaki življenjski situaciji.

Čutim se poklicanega, da vam svoje sporočilo v tej knjigi jasno in preprosto posredujem.

Uvod

Minilo je že kar precej časa, odkar je ime francoskega čudodelnika Coueja v navdušenih hvalilnih člankih ali zagrizenih napadih časopisov in revij prodiralo v kroge laikov in znanstvenikov vsega kulturnega sveta. Šlo je za pravo omamljenost... ki se da primerjati z navdušenostjo za Zeppelina. Kakor je ta s svojo napravo osvojil kraljestvo zraka, tako je ta čudežni zdravnik prodril v najskrivnejša zakotja duševnih in telesnih bolezni in zdravil s svojo formulo. »Vsak dan mi gre v vsakem pogledu vedno bolje in bolje.«

Zdelo se je, da so se izpolnile velike sanje človeštva. Skrivnostna formula naj bi izločila iz človeškega življenja ne le bolezni, temveč sploh vse udarce usode. Tako so vsaj upali, dokler je trajala couejevska omamljenost.

Toda Coueju se je zgodilo prav to, kot njegovemu velikemu predhodniku Mesmerju v Parizu, ki je spet priklical v zavest evropskega kulturnega človeštva živalski magnetizem. Mož, ki so ga občudovali kraljica Antoinetta, ves dvor, najsvetlejši duhovi Francije, ki je postal za Francijo prava senzacija, se je namreč pogreznil v somrak ohlajajočega se zanimanja.

Zakaj so tako hitro pozabili tudi Coueja, ko je vendar brez dvoma pomagal tolikim ljudem? In ali s coueizmom vendar še nismo našli kamna modrijanov, univerzalnega zdravila za trpeče človeštvo?

Ko se je pojavilo ime Coue, je bil moj najvišji ideal, dokončno zgraditi v blagor človeštva to, kar so hoteli Paracelsus, Faria, Mesmer in drugi.

Imel sem vrsto pacientov z raznimi organskimi in duševnimi boleznimi. Zdravil sem s hipnozo, sugestijo, magnetizmom in coueizmom. V nekaterih primerih je zadostovalo že, da so pacienti prišli k meni in so ozdraveli. Večkrat je zadostovala pomirjevalna, tolažilna beseda, da se je bolezen umirila. Očitno je bila pri tem odločilnega pomena vera pacientov v mojo zdravilno moč, ki je povzročala te domnevno čudežne ozdravitve.

Zdravil sem torej po psihičnem načinu zdravljenja starih mojstrov, pa tudi novega Coueja. Vsi ti moške so videli neslutene možnosti v zdravljenju z močjo duha. S svojo osebnostjo ali svojim mističnim manipuliranjem so v pacientih vzbujali vero v skrivnostno moč, ki jim bo pomagala. Pacienti so verjeli v svoje ozdravljenje in zato ozdraveli. Vera v ozdravitev je povzročila, da so začele njihove duševne in telesne funkcije spet normalno delovati.

Toda ta dozdevni čudež ne uspe vselej, ker ne morejo vsi ljudje slepo verjeti, kar jim predstavimo kot dejstvo. Nezmožnost takega verovanja se še stopnjuje, bolj ko je človek duševno razvit. Na mesto vere stopa spoznanje. Ko človek doseže določeno razvojno stopnjo, lahko sprejme neko trditev le, če se prepriča o njeni pravilnosti.

Pri takih ljudeh ostane vsaka sugestija docela brez učinka. Ne moremo jim pomagati le s tem, da jim preprosto zatrjujemo, kako bo odslej bolje. Pomagamo jim lahko le, če jih prepričamo, zakaj mora zdaj biti bolje. Če nam to uspe, vsekakor dosežemo isti čudež ozdravitve, kakor prej pri slepi veri.

Takim ljudem, in teh je vedno več, ne moremo pomagati z doslej običajnimi načini zdravljenja. S tem pa nikakor nočem reči, da so taki pacienti morda nezaupljivi in da se celo upirajo sugestijam. Nasprotno, celo na vso moč se trudijo, da bi sugestije delovale. Le njihov kritični razum jim brani, da bi jih brez predsodkov sprejeli. Fenomen tako imenovanega zdravljenja z vero pa preneha delovati tisti hip, ko ga hočemo kritično dognati.

Pri takih pacientih je odpovedala tudi moja umetnost. Posebne težave mi je delala neka triinsedemdesetletna pacientka, ki je imela zastaran artritis, hude bolečine v želodcu in pri srcu ter starostne pojave. Zdravil sem jo po najrazličnejših psihičnih načinih. Že pred mojim zdravljenjem je brez uspeha poskusila vse mogoče. Vselej je njen kritični razum preprečil uspeh. Dosegel sem pač delne uspehe, toda pot, da bi jo ozdravil (kajti navsezadnje sem jo le ozdravil), je bila še zelo dolga.

Dolgo je trajalo, preden sem vsem tem ugankam prišel do dna.

Vsem, ki bolj ali manj poznate tovrstno literaturo, se bo zdelo to, kar bom zdajle zapisal, vsakdanja resnica: Človeška misel je bolj realna sila kakor motor s sto in sto konjskimi močmi. Misel je lahko dvom filozofa, poziv človekoljuba, predvidevanje, ki riže po glavi agitatorja. Ta nevidna stvar, ki se odrazi in zazna kvečjemu v jeznem grbančenju čela, je podirala bastilje, prevračala prestole, pognala v beg armade in vodila kralje pod giljotino. To misel, ki jo je vulgarni materializem proglasil le za izcedek možganov, podobno kot je urin izcedek ledvic, danes vendarle višje vrednotimo. Zavedamo se namreč, da določa vso našo usodo, odloča o vsem materialnem in je zato zmožna naše telo, ta kompleks milijonov celic, graditi in rušiti.

Saj vidimo, da žalostne misli, čemernost, melanholija, obup, depresija, odpor do sveta, ljudomrzništvo, človeka tudi telesno potlačijo: napravijo hojo okorno, gubajo čelo, ovirajo prebavo, jemljejo telesno moč in hromijo dejavnost. Bolnik, ki toži nad svojim trpljenjem in plašno leže v posteljo, je vsak dan bolj bolan.

V nekem medicinskem tedniku je vzbudila pozornost naslednja notica. Neki zdravnik je odšel na dopust. Med drugim je imel tudi dva na pljučih bolna pacienta. Eden ni bil zelo bolan, drugi pa hudo, zrel, da odide na zdravljenje v Davos ali Egipt. Zdravnik je pred odhodom svojemu namestniku dal ustrezna navodila. Glede teh dveh bolnikov je naročil: ne preveč bolnemu lahko zdravljenje, hudo bolnemu bivanje v Davosu. Namestnik pa je oba recepta oziroma navodili zamenjal: le malo bolnemu je govoril o Davosu in obratno. Zaradi te zamenjave se je hudo bolnemu zdravstveno stanje vidno izboljšalo, malo bolni pa je dejansko resno in hudo zbolel.

Recimo, da je ta prikaz pretiran, čeprav medicinski tednik jamči za kar najvestnejše poročanje. Toda celo skeptik bo priznal, da je pri hudo bolnem, za Davos zrelem tuberkuloznem bolniku zdravnikova izjava, da je le lažje zbolel, vzbudila najprej veselo, optimistično in spodbudno razpoloženje. To razpoloženje je med drugim pospešilo tek in prebavo in s tem uničevalo bacile. Tako se je njegovo splošno počutje presenetljivo boljšalo. Nasprotno pa je pri malo bolnem zdravnikova izjava povzročila duševno potrtost in s tem poslabšala bolezen.

Sila misli more zdraviti ali ubijati. Celi rane, ki, jih noben balzam ne more ozdraviti. Misel je zdravilo. Psiholog Marden poroča, da so prinesli v bolnico moža, ki je hudo trpel in bil tako slab, da je komaj še mogel dvigniti glavo. Pravil je, da je pogoltnil svoje umetno zobovje, ki ga je sestavljalo več zob in plošči, kar mu povzroča strašne bolečine v želodcu.

Zdravnik mu je skušal to misel izbiti iz glave, toda zaman. Nazadnje pa je prispela od doma brzovjavka, da so zobovje našli pod njegovo posteljo. V hipu je bil rešen svojega trpljenja. Mož je vstal, se oblekel in odšel domov zdrav. Dokler je menil, da ima zobovje v svojem želodcu, se ni mogel rešiti bolečin. Najprej se je moralo spremeniti prav njegovo mišljenje. Tudi dovzetnost za okužbo temelji na duhovnem stanju. Povsem varno se lahko gibljemo med bolniki z nalezljivimi boleznimi, če se teh bolezni ne bojimo in smo ravnodušni do njih. Napoleon je obiskoval bolnike s kugo, tudi če so se zdravniki bali iti k njim. Ni se jih bal celo dotakniti: *Kdor se ne boji, je dejal, ukroti tudi kugo.*

Ljudje s prebavnimi motnjami živčnega izvora, posebno ženske, ne morejo prav razumeti, kako je mogoče, da lahko, kadar so povabljeni, še zelo pozno jedo vse mogoče jedi, ki jim sicer škodijo, in vendar ne občutijo nikakih težav. Vzrok je seveda v njihovih mislih. Ker so se dobro zabavali, se od srca smejali in pri tem pozabili na svoje bolezni in skrbi, so te vesele in brezskrbne misli takoj ugodno vplivale na njihovo telo, posebej na prebavo. Smeh sodi k vsekakor najučinkovitejšim sredstvom, s katerimi krepi narava naše telo. Pogoj, da se smejemo res od srca, so vselej le prešerne in vesele misli. Te misli uskladijo vse procese v telesu, ki so si prišli navzkriž. Za duhovno delovanje so kakor olje za stroj. Preprečijo namreč trenje, ki ga povzroča enolično, naporno vsakdanje življenje.

Dr. Snow izraža v nekem londonskem časopisu svoje prepričanje, da so posamezni deli telesa različno podvrženi vplivu nekega duhovnega stanja. Prevelika sebičnost, lakomnost in zavist vplivajo zlasti na jetra in vranico, sovraštvo in jeza pa na ledvice. Ljubosumnost škoduje srcu in jetrom. Strah, skrb ali bojazljivost se takoj odrazijo na delovanju srca. Največ primerov raka, zlasti raka na prsni in raka maternice, izvira iz trajnih skrbi in strahu. Zlatenica se pogosto pojavi kot posledica hudega duševnega razburjenja, zlasti po močnih in dolgotrajnih izbruhih jeze. To je vsem znano prav iz Bismarckovega življenja.

Dr. Murchison pravi: Presenečen sem, kako je pri mnogih, ki imajo raka na jetrih, bolezen povzročila dolgotrajna žalost. Število takih bolnikov je preveliko, da bi mogel verjeti v naključje. Dokazano dejstvo je, da v javnih knjižnicah presenetljivo veliko povprašujejo po medicinskih knjigah. Mnogi, ki sumijo, da imajo to ali ono bolezen, z bolešno radovednostjo prebirajo vse, kar morejo o njej dognati. Kadar potem ugotovijo, da so opisani bolezenski znaki nekako podobni onim, ki jih sami čutijo, se v njih docela utrdi prepričanje, da bolezen res imajo. Ta misel dejansko obudi prej samo domnevano bolezen.

Še en primer, kako neka misel vpliva na telo! Na smrt obsojenemu hudodelcu v Clevelandu (USA) so razložili, da mu bodo prerezali žilo odvodnico in bo tako brez bolečin umrl. Ko je potem ležal z zavezanimi očmi na operacijski mizi, so mu le na videz napravili zarezo na vratu, podstavili pločevinasto posodo, v katero je slišno kapljala voda. Mož je bil po kratkem času mrtev.

Zakaj je pravzaprav umrl ta mož? Saj mu ni nihče ničesar storil? Zdravniki so mu samo na videz naredili zarezo na vratu in v posodo ni kapljala njegova kri, temveč navadna voda. Vendar je mož kljub temu umrl. Zakaj? Mož je verjel prav vse, kar so mu rekli oziroma sugerirali. Prepričan je bil, da je bila njegova odvodnica res odprta in da mora zato umreti. Ta domneva je učinkovala in moža dejansko usmrtila. Redki poznajo odločujočo moč, s katero naše misli določajo vse naše življenje.

Človeštvo živi danes še v veliki zmoti, ko meni, da duh pač marsikaj zmore, da pa ne more nikoli v vsakem pogledu vplivati na materialno življenje človeka.

To zavaja v napačne predstave in usodna sklepanja. Duševnost je edini vzrok vsega materialnega. Človek, ki tega še ne more spoznati, bo moral zaradi svojega napačnega pojmovanja življenja stalno trpeti.

Med raznoterimi škodami, ki jih povzroča materialistično pojmovanje življenja, je ena največjih neprestani boj proti bolezni. Vsepovsod naletimo na kar najobsežnejše ukrepe zoper bolezni. Tako rekoč pričakujemo, da moramo zboleti. Ker mislimo neprestano na to, potem tudi zbolimo (to je posledica). Nikoli ne moremo z zunanjimi sredstvi preprečiti ali odpraviti bolezni, kajti vzrok bolezni tiči vedno le v mislih. Šele ko misli naravnamo na zdravje, lahko ozdravimo, drugače pa ne. Človek more v svojem življenju prejeti le to, o čemer misli, da bo prišlo, pa naj gre za karkoli.

Če se česa bojimo, mislimo, da bo prišlo do nečesa, česar sicer ne želimo. Torej je strah pred boleznijo najzanesljivejše sredstvo, da res zbolimo. Na vsem svetu ni zla, ki bi nas moglo zadeti od zunaj. Vsako zlo se mora šele ustvariti v naši lastni domišljiji. Zato se bojujemo vedno le zoper tvorbe naše lastne domišljije. Bojimo se samo strahov, ki so plod lastnega duha.

Strah pred nečim poraja občutek nemoči zoper to nekaj. Budi torej neko negativno predstavo, ki uresniči ravno to, česar se bojimo.

Primer: Iz knjig, od prijateljev (*tako imenovana vidna dejstva*) ali kako drugače dobi človek sliko o neki bolezni ali o kakem drugem zlu. Zaradi svoje nevednosti začne premišljati, da bi tudi sam lahko dobil to bolezen oziroma karkoli nezaželenega. Posledica premišljanj je, da se začne bati.

Na ta način nastane v človeku bojazen pred nevarnostjo, ki ga ogroža. Čim bolj se bori proti njej, tem hitreje se nevarnost pojavi. Boj namreč poteka vzporedno z bojaznijo, katere jakost je spet merilo za materialni prikaz negativne predstave bolezni ali drugega zla.

Čim bolj se bojujem zoper zlo, tem večje postaja. Nesrečo povzroči naše prizadevanje, da bi zlo preprečili. Nesreča nas doleti, kadar se trudimo za srečo. Človek, ki udarcem usode (neuspehom, boleznim, nezgodam) brez strahu in mirno zre v oči, razvija magično moč, ki vse te nevarnosti že v kali zatre. Noben strah ni utemeljen. Strah, ki nastaja iz popolne nevednosti, je človekov največji sovražnik in masovno osvaja svoje žrtve. Človeka, ki zaupa prihodnosti, ne more doleteti nič nezaželenega. Počasi, toda odločno, si duhovni način zdravljenja utira pot v zdravstvo. Ne bo več dolgo, ko se mu bodo morali umakniti vsi drugi načini zdravljenja. Že Kantov nauk o zanikanju občutka bolečine pri posebej disponiranih osebah je vodil do pomembnih rezultatov. Znana fakirja Taimu in To Rahma ter šlezjski rudar Diebel so se na primer dali ob najstrožjem nadzoru pribiti z žebli na rokah in nogah na neko napravo. Z močjo misli so v najkrajšem času ustavili krvavitev in zacelili svoje rane. Te ugotovitve, ki skrivajo v sebi tudi skrivnost indijskih fakirjev, jasno in nedvomno dokazujejo, da zmorejo duhovne sile v človeku odločujoče vplivati ne samo na duševne, temveč tudi na človekove organske funkcije.

Kot logičen sklep sledi iz vsega tega možnost uporabe človeškega duha za zdravljenje psihičnih in organskih pomanjkljivosti torej za zdravljenje bolnikov. To spoznanje pa ni šele od včeraj ali od danes. Do tega spoznanja so prišli že pred tisočletji zdravniki svečeniki starega Egipta, stare Grčije, Asirije in mnogo pozneje Roger Bacon, Theophrastus Paracelsus in drugi in ga smotno uporabili za temelj svojega zdravniškega ravnanja. Šele pozneje je naraščajoča raba organskih in anorganskih zdravil začasno zasenčila tako ravnanje. Skozi stoletja pa so to spoznanje ohranili nespremenjeno zdravniki južnoameriških indijanskih plemen in šamani sibirskih praljudstev.

Pred tremi stoletji je prinesel Abbe Faria, vodja katoliških misijonov v portugalski Indiji, v Evropo znanost hipnoze, ki jo je prevzel od indijskih jogijev. Sam je sicer komaj ušel usodi, da bi ga zaradi črne magije sežgali na grmadi, toda znanje, za katero nas je obogatil, je prodrlo. Dva zdravnika, Anglež Braid in Francoz Eharcot s pariške Sorbonne, sta dosegla s tem novim zdravljenjem uspehe, nad katerimi je strmel ves medicinski svet.

Iz spoznanj o zdravilni vrednosti misli, pridobljenih s hipnozo, je nastala zdaj moderna psihoterapija, ki si je postavila za cilj, pustiti pacienta, da *zavestno* ozdravi z lastnimi duhovnimi silami.

Toda vsa ta spoznanja niso mnogo koristila. Spoznali so sicer, da duh dela čudeže, niso pa še vedeli, kako pacienta pripraviti do tega, da bi bile njegove misli vedno pozitivno usmerjene. Zato so se znova vrnili k materialnim načinom zdravljenja in spet zdravili z zelišči, zdravili in drugimi sredstvi.

Še vedno navdušeni privrženci duhovnega načina zdravljenja pa so trdili, da moramo verjeti, če hočemo ozdraveti. Današnji inteligentni človek pa vedno težje veruje.

Današnjega človeka moramo prepričati.

Da pa lahko koga prepričamo o primatu in zdravilni moči duha, moramo sami poznati zakone in način delovanja duha.

Teh zakonov dolgo niso poznali, zato je ostalo vse pri starem. Človeštvo je trpelo dalje, ker še ni moglo spoznati resnice.

Šolska medicina se sicer, kar je vredno vsega priznanja, ni obotavljala zdraviti psihičnih napak: jecljanja, nervoznega trzanja z obraznimi mišicami, nočnega strahu, fiksnih idej, predstav tesnobe in drugo s hipnozo kot zdravilnim sredstvom, ki ga je še do nedavno zaničljivo in zasmehljivo odklanjala. Toda to je bilo tudi vse. Ta medicina je celo zanikala vsako možnost, da bi duhovno zdravili organske okvare. Ne more sicer kar zanikati raznih nenadnih ozdravljenj, kjer je že odpovedala vsaka zdravniška modrost in kjer so že z vso zanesljivostjo pričakovali smrt; ker pa si tega ne zna pojasniti, odklanja vsako globlje razmišljanje o vzrokih in nadaljuje po ustaljeni poti, ki je prešla v meso in kri.

Zato se današnji ljudje, zlasti v velemestih, vse bolj odvrtaajo od medicinske znanosti, ker jih nova spoznanja uče, da temelji na zmoti.

Človeštvo išče danes novih poti, da bi se rešilo trpljenja.

Današnji človek vse bolj jasno spoznava, da je materija mrtva stvar in le zrcaljenje duha. Spoznava, da mora, če se hoče rešiti svojih neuspehov, bolezni in udarcev usode, najprej razumeti zakone duha in jih potem smotno uporabljati za oblikovanje usod.

Vse, kar duhovno štejemo za resnično, je že samo na sebi najpopolnejša resničnost in kot taka zmožna odsevu materialnega sveta vtisniti svoj pečat.

Pomislimo le na mnoge ozdravitve, ki jih je omogočilo golo mišljenje. Pri teh nikakor ne gre za živčne bolezni, marveč za huda organska obolenja. Ta ozdravljenja so se mnogim laikom zdela čudežna, predvsem zato, ker je šlo marsikdaj za bolnika, ki so ga pred tem dolga leta zdravniki zdravili zaman. V vseh teh primerih je sila, ki povzroči ozdravitev in sproži notranje zdravilne procese, misel. Ali so ta ozdravljenja dosežena med kopanjem v sveti reki Indije z molitvami ali s čim drugim, je nepomembno. Vselej nas ozdravi prav misel, da bomo ozdraveli. Zdraviti more v vsakem primeru samo ena sila pravilne misli v nas.

Zaradi izredno zapletenega življenja je sodoben človek, ki se močno oddaljuje od svoje notranjosti, postal občutljivejši, hkrati pa tudi dojemljivejši za vse, kar preko povsem zunanjih znamenj zadeva njegovo notranje življenje, njegovo dušo.

Civilizacija vedno huje, vedno bolj neizprosno *napada* človekove živce, zato je notranje ravnovesje vedno bolj potrebno.

Današnji človek bije mnogo hujši boj za obstanek kot na primer njegov praded pred sto leti. Živce mu rahlja nervozna naglica, sla po uživanju, častihlepje, verska brezbriznost, spolni razvrat in drugo, nagonsko življenje ima manj ovir, njegova čutna lestvica je bolj diferencirana, občutljivejša, lažje ranljiva. Ne pozna več uravnovešenosti človeka bidermeierske dobe, ko so Ljudje še lahko občudovali Spitzwegove idile in se predajali udobni, napol muhasti, čustev polni in občutljivi romantiki.

Današnji moderni človek je notranje brez opore in razcepljen. Despotstvo njegovih živcev, konkurenčni boj in socialna prisila ga tlačijo k tlom. Nervoza in čudaške lastnosti ga hromijo. To, kar imenujemo duh sodobnosti, ga žre. Čim bolj si podjarmlja naravo, tem manj obvladuje svoje nagonsko življenje, tem bolj nervozna je njegova bit.

Danes že vse širši krog ljudi zanimajo šport in telesne vaje. Poslovneži kljub večstranskemu udejstvovanju najdejo dovolj časa, da si s tenisom, hokejem, nogometom krepe svoje telo. Toda zelo kmalu bomo še mnogo večjo pozornost posvečali stroki, ki ji pravimo obvladanje življenja navzven. Kakor moderni človek danes s športom krepi svoje mišice, bo prav kmalu skušal z duhovnim treningom doseči svoje notranje ravnovesje, ki ga je skoraj docela izgubil zaradi vročične naglice vsakdanjega življenja. Zato je njegovo telo postalo leglo najrazličnejših organskih in duševnih bolezni.

Danes vedno jasneje spoznavamo, da je povsod duh edini vladar. Z njimi nenehno določamo vso svojo usodo. Zato moramo pač najprej spoznati zakone, po katerih deluje.

Vračam se k primeru triinsedemdesetletne pacientke. Prav pri njej sem opazil, da imajo vsi dotedanji psihični načini zdravljenja svoje slabe strani. Primer se mi je zdel skoraj brezupen. Še sam sem trpel zaradi tega. Nemi pogled žene mi je očital. Videla je, da sem ozdravil druge, hujše primere, na primer hudo ledvično bolnico, ki je prej brezuspešno poskušala vse mogoče, neko ženo, ki se je v svoji bolestni blodnji imela za ječmenovo zrno in je vsa prestrašena bežala, če je zaslišala kokodakanje . . . Sicer pa je imel to blodnjo tudi profesor meteorologije v Pragi (1870). Svojo službo je opravljal kar najvestnejše, dokler ga ni s posnemanjem kokodakanja na javnem kolegiju onemogočil študent, ki je padel pri izpitu. Pri omenjeni triinsedemdesetletni pacientki sem sicer dosegel nekaj uspehov, toda do popolnega ozdravljenja je bila še dolga pot. Bilo mi je vedno bolj jasno, da moram najti pot, ki bi mogla tudi pri kritičnih osebah preusmeriti misli na ozdravljenje.

Mnogi z najhujšimi organskimi boleznimi so ozdraveli, medtem ko so se drugi, večkrat mnogo manj bolni, trdovratno upirali ozdravljenju. Prepričal sem se, da moram sugestijo, hipnozo, magnetizem in coueizem nadomestiti z globokim poznavanjem duševnih procesov.

Na tej osnovi sem zgradil svojo metodo in ta osnovna ideja vodi vsa moja nadaljnja raziskovanja in stremljenja.

Da boste pozneje opisano lažje razumeli, je treba predvsem razčistiti pojme o sugestiji in avtosugestiji.

Načelno pomeni sugestija, da predočimo človeku nekaj tako verjetno, da bo to usmerjalo njegova dejanja in njegove odnose do določenih okoliščin.

Če so pogoji za sugestijo dani, to je, če oseba, na katero vplivamo, sugestorja spoštuje in mu zaupa, ji lahko sugerira vse mogoče, pametno ali nesmiselno, seveda, če sugestije niso v očitnem nasprotju z mnenjem, ki si ga je ta oseba vnaprej ustvarila. Taka sugestija postane nato v tem človeku nezavedna avtosugestija in odločilno vpliva na njeno miselno življenje, s tem pa na človekovo telo in njegove zunanje razmere.

Sugestija učinkuje torej samo tedaj, če jo sprejmemo brez vsakega dvoma, torej brez predsodkov. Če se to ne zgodi, je vsaka sugestija iluzorna.

Zato lahko s sugestijo zdravimo le ljudi, ki slepo verjamejo, da se bo zgodilo to, kar jim pravimo. Vsa tako imenovana čudežna ozdravljenja in vsi zdravilni uspehi, ki temelje na nečem zunanjem, se zgodijo prav na ta način.

Namen sugestije je, da razumemo in sprejemamo nekaj, ne da bi se zavedali, da to obstaja in se dogaja v določenih okoliščinah in da dosežemo predanost v to, kar je bilo, kar je in kar se bo zgodilo.

Sugestija namerava torej vzbuditi vero, ki je seveda največja tedaj, če sugestor sam verjame v to, kar sugerira.

To pojasnjujejo tudi številne ozdravitve po Coueju, saj je sam verjel v vsemogočnost svoje formule in to vero posredoval svojim bolnikom. Medtem pa niso imeli Couejevi nasledniki niti pol toliko uspehov, če so jih sploh kdaj imeli.

Uspešna sugestija je potemtakem začasno vplivanje na naše čute, začasna in na sugestijo omejena izključitev našega lastnega mišljenja, ki traja tako dolgo, dokler deluje sugestija. Sugestija pa sploh lahko učinkuje le, če je človek neveden. V življenju za marsikaj pogosto ne najdemo pojasnila in rešitve, zato smo prisiljeni, da marsičemu verjamemo.

Čim bolj človekov duh dozoreva, tem bolj neučinkovita postaja sugestija. Tedaj človek bolj uporablja sile samospoznanja in sprejme samo to, kar se ujema z njegovim prepričanjem. Coue je torej hotel s svojo tako imenovano *zavestno avtosugestijo* doseči, da bi morali ljudje z vplivanjem na samega sebe verjeti nekaj drugega kot prej. Spoznal je sicer sprtnost med voljo in močjo domišljije, toda ni doumel njenega globljega smisla. Zapeljan po svojih sugestivnih uspehih, je gradil teorijo zavestne avtosugestije, ki v praksi ni izvedljiva.

Nikoli si ne moremo nekaj sugerirati oziroma dopovedati zavestno. Če bi to storili, bi mislili. Ker pa smo vendar prepričani o nasprotnem, kar si hočemo dopovedati, mislimo o celi zadevi že kritično, kritika pa že vnaprej napravi vsako sugestijo neučinkovito. Človek s tako imenovano zavestno avtosugestijo potemtakem nikoli ne more doseči uspehov, če še tako izključuje lastno voljo. V tem primeru se bojuje zoper nasprotno mnenje, ki je v njem zasidrano. Po zakonu pa prizadevanje povzroči ravno nasprotno, kar želimo.

Zavestne avtosugestije torej ni, ker vere ne moremo svojevoljno in zavestno proizvajati. Če bi bilo to mogoče, bi moral ozdraveti vsak, ki bi uporabljal Couejevo formulo.

Iz tega izvira tudi nenaklonjenost mislečih, ljudi do coueizma, ker ga njihov živahni duh nikakor ne more uporabiti. Vsa Couejeva ozdravljenja sodijo v kategorijo običajnih ozdravljenj z vero, čeprav so jih hoteli ogrniti v drugačen plašč.

Sugestija je učinkovita le tedaj, če sugerirani v njo verjame. Pri samostojnem mišljenju pa mora biti poleg trditve še utemeljitev, da mora nastopiti prepričanje, ki pusti uresničiti te trditve. Če pa smo že vse obrazložili, tedaj z vso gotovostjo vemo, kaj se bo zgodilo in nam ni šele treba to gotovost ustvariti s kako avtosugestijo.

Pri tako imenovani avtosugestiji moramo pozornost temu, kar si želimo, posvečati tako dolgo, dokler ne občutimo vere v to, kar naj nastopi. Ta vera mora priti čisto sama po sebi, in sicer tem bolj, čim bolj močna postaja s stalnim ponavljanjem predstave o tem. Tudi voljo moramo pri tem postopku popolnoma izključiti. Sila domišljije namreč brez izjeme zmaga, če se volja in sila domišljije bojujeta druga proti drugi.

S tem so hoteli s tako imenovano zavestno avtosugestijo doseči, da bi verjeli nekaj drugega kot prej. Ker pa se mora pri vsaki *zavestni* avtosugestiji volja prisilno zaplesti v boj s silo domišljije, postaja sila domišljije tem močnejša, čim bolj se bojuje proti njej. Iz tega sledi, da zlo, ki naj ga z zavestno avtosugestijo preženemo, postane samo še večje, namesto da bi se zmanjšalo.

Vsa Couejeva teorija torej temelji na samoprevari. Vseh uspehov, ki jih dosežemo s tako imenovano avtosugestijo, ne moremo pripisati tej sugestiji, temveč slepi veri izvajalcev, pri katerih avtosugestija deluje kot prej opisana tuja sugestija.

Od mislečega človeka pa je nemogoče zahtevati, naj svoje mnenje o nečem spremeni samo zato, ker si stokrat zapored dopoveduje nasprotno.

Prepričanja v ozdravljenje moremo današnjemu kritično navdahnjenemu civiliziranemu človeku posredovati samo z dokazi, ki so popolnoma brez vrzeli, in ki potem zbudijo v njem novo gledanje na življenje.

Kadar to uspe, se tudi pri današnjem modernem človeku zgodi fenomen tako imenovanega čudežnega ozdravljenja. Zdaj seveda ne več po sili vere, temveč po moči njegovega lastnega prepričanja oziroma njegove lastne samospoznavne vednosti.

Tako postane človek šele po lastnem razvoju in spoznanju tako samostojen in svoboden, da se more z lastno močjo osvoboditi svojih duševnih in organskih bolezni, da torej more v prihodnosti odvrniti bolezni in oblikovati vse svoje življenjske razmere po lastnih željah. Človek s tem spozna delovanje duhovnih zakonov in se lahko ravna v soglasju z njimi.

Človeštvo je že tisočletja iskalo sredstvo, kako bi postalo gospodar svoje usode. Vse mogoče in nemogoče so že poskušali, da bi srečo prisilili, da bi služila človeku.

Človek je zastrupljal svoje telo z drogami, iskal življenjski eliksir v vodah vseh vrst, izumljal čarobna sredstva, prstane, magnetne pasove, polnil svoje telo s cepivi, delal pomlajevalne kure s praški in ekstrakti, celo po žlezah opic je že segal, vse v varljivem upanju, da bi ozdravil in pomladil svoje telo.

Eno senzacionalno odkritje na področju medicine je zamenjalo drugo, a čez leto dni je bilo spet pozabljeno. Če bi bili v resnici našli učinkovito sredstvo, bi ne bilo treba iskati nobenega drugega.

Bolezen in slabo zdravje je mogoče zdraviti samo vzročno. Vzrok pa ni v telesu, ali kjerkoli v materialnem svetu, temveč vedno samo v človekovi duševnosti.

To velja tudi za vse druge življenjske situacije. Nihče ne more uspeti, če so njegove misli usmerjene na neuspeh.

Samoozdravljenja, do katerih pride po spoznanju duhovnih zakonov, so prav čudežna. Na zdravje usmerjene misli se začnejo namreč takoj manifestirati.

Nevidne, toda vsemogočno delujoče sile duha ozdravijo človeka takoj in neposredno, samo da mu uspe razumeti njihove zakone in po njih pravilno usmeriti svoje življenje.

Razen ozdravljenj organskih in duševnih bolezni povzročata ta način tudi neverjetno duševno in telesno pomladitev. Osebe v visoki starosti postanejo spet duhovno in telesno živahne.

Prav presenetljivo se je neki sedemdesetletni pacientki, ko je dosegla pravilno naravnost do življenja, spremenil njen telesni videz. Gube so se zgladile in človek bi mislil, da ima pred seboj kvečjemu petdeset let staro žensko. Vpliv na zdravje usmerjenega duha je vsemogočen. Čudežno zdravilo, ki nam daje moč, da ostanemo mladi, je v naših mislih in nikjer drugje. Nič nam ne more dati mladostne zunanosti, dokler mislimo, da se staramo.

Tudi naslednji primer, obširno opisan v neki medicinski reviji, je upoštevanja vreden zgled, kako s silo duha ostanemo mladi. Neko dekle je zapustil njen zaročenec, zaradi česar je prišla ob pamet. V svoji blodnji si je domišljala, da bo nezvesti kmalu spet prišel. Mnogo let je stala pri oknu in ga čakala. Ko je bila stara že čez šestdeset let, so jo imeli zdravniki, ki so jo opazovali, za komaj dvajsetletno.

Zakaj se ni starala? Ker se je imela v svojih mislih še za dekle in ker je bila trdno prepričana, da živi še v času, ko jo je zapustil njen zaročenec. Bila je toliko stara, kot si je sama domišljala. Njeno prepričanje se je izražalo v njenem telesu in jo ohranjalo mlado. Kakor je v tem pomilovanju vrednem primeru blodna ideja gnala deklico v misli večne mladosti, ki so se takoj manifestirale, lahko vsak, ki je spoznal in se naučil uporabljati način delovanja duha, ostane mlad in zdrav.

Velik pomen pripisujem tudi postu, ki neverjetno olajša duhovno spremembo človeka. Presenetljivo hitro ga namreč osvobodi vseh umišljenih spon materialnega in ga prestavi v čisto duhovno sfero popolne harmoničnosti.

O blagodejnosti posta bi lahko napisali knjige. Tu se bomo omejili le na najnujnejše. Tudi ne bomo govorili o postu izključno s stališča Ljudi, ki v vsem materialnem že vidijo navidezno resničnost, temveč tudi z vidika tistih, ki imajo svoje telo za pravo, resnično in materialno samodelujočo silo.

V živalskem svetu lahko opazujemo, da bolne živali zavračajo hrano. Tudi bolan otrok odklanja uživanje hrane. Večina ljudi pa je danes prepričanih, da morajo res obilno jesti, da bi si, kadar bi bili bolni, nabrali prav veliko moči, s katerimi bi se potem lahko uspešno borili zoper bolezen. Seveda ne vedo, da prav s tem gojijo svoje bolezni. Pri taki duhovni usmerjenosti pomeni njihova ješčost prizadevanje ostati zdrav. Po zakonu, da prizadevanje povzročata ravno nasprotno, morajo zboleti. Večina ljudi sploh ne slutiti, s kako malo hrane lahko človek živi. Odrasel, normalno grajen človek naj pravzaprav ne tehta več kilogramov, kolikor centimetrov je višji od enega metra. Toda pustimo, da nam materialistično pojmovanje življenja pove, kako si predstavlja post. Če bi obstajala bolezen kot taka, bi bilo samo po sebi umevno, da damo telesu priložnost, naj odstrani odvečne in škodljive snovi, ki smo mu jih vsilili.

Temeljito iztrebljanje pa se lahko začne samo, če ves prehranjevalni aparat miruje. Če namreč telesu razen vode ne dovajamo nobene hrane, ima narava čudovito možnost, da izsreba vse odvečne snovi, strupe in nesnago. Pri tem ne prizadenemo nobenega življenjsko pomembnega organa, ampak se očistimo. Vse presnavljanje je pri postni kuri postavljeno na glavo. Hranimo se, v prisposodbi povedano, prav tako kot prej, zdaj seveda s tujimi snovmi, strupi in nesnago, ki so nakopičeni v nas.

Omembe vredno je, da bolniki, če so se pred postom popolnoma izpraznili in če med postom dovolj globoko dihajo, ne čutijo niti lakote niti kake slabosti. Pri pravilno izvajani postni kuri se človek iz dneva v dan bolje počuti, bolj živahen je in bolj vesel. Njegovo splošno duševno in telesno počutje se vidno boljša. Postne kure trajajo od šest do štirinajst dni, kakršna je pač bolezen. Včasih pa celo že štiriindvajseturni post enkrat tedensko dela čudeže.

Med postom in lakoto pa je velika razlika. Postiti se, pomeni, da se prostovoljno vzdržimo hrane, s čimer dobi narava priložnost, da izloči iz telesa vse strupe in nesnago. Šele tedaj, ko bi bile iz telesa odstranjene vse tuje snovi, bi se začelo stradanje.

Z zanimanjem spremljajo pacienti izločanje svoje vode. Jezik pokriva sluz, okus postane kisel, slan, grenak. Smrdljivi gnilobni plini izhlapevajo skozi kožo in nasičujejo urin.

Slavni zdravnik za post dr. Riedlin je po pravici postno kuro imenoval operacijo brez noža.

Po postni kuri se pacientu obeta notranje očiščenje, ponovno duševno in telesno pomlajenje, ki ga ne more nikoli doseči nobena znanost.

Tako si današnja materialistično usmerjena znanost pojasnjuje post. Seveda se le redki upajo tako govoriti. Zato pa ostali napadajo te redke. Kajti nekaj tako smešno enostavnega jim vendar ne ugaja. Kam pa bi prišli, če bi se sčasoma vsi Ljudje kar sami zdravili z navadnim postom.

Toda tudi ti redki, ki gledajo globlje, nimajo popolnoma prav, kakor to zatrjujejo. Tako enostavno materialno mehanično ves proces pri postu spet ne poteka. Tudi tu, kakor pač povsod, igra duševnost in samo duševnost glavno vlogo.

Tudi najdaljši post nima trajnega uspeha, če ni človekov duh hkrati usmerjen na zdravje in uspeh. Tudi če bi se telo popolnoma očistilo in iztrebilo, bi vzročna bolezen s tem ne bila odstranjena, če bi v človeku še vedno gospodovala napačna duhovna usmerjenost.

Vsekakor je post tako star kakor človeštvo. Obstajal je že takrat, ko Ljudje še niso imeli niti pojma o današnjih *znanstvenih* metodah zdravljenja.

Nekoč so se Ljudje postili predvsem zato, da bi v sebi vzbudili notranjega človeka. In od tega notranjega človeka so si včasih obetali čudeže. Ti čudeži so se v resnici tudi zgodili. Ljudje so intuitivno slutili, kako se lažje odtrgajo od nezaželenih, morečih in ovirajočih zemeljskih vezi. Danes, po dolgi razvojni poti, smo že spoznali, kako moramo ravnati, da bi lažje prišli v stik z virom vse biti in s tem s popolno harmonijo.

Post nas reši zemeljskih vezi. Hitreje nas spravi v stik s tistimi silami, katerih del smo mi sami. S postom se odpovemo tistemu, kar nam je doslej predstavljalo celoto vsake sile in vsega življenja. Prav ta odpoved negativnemu, neobstoječemu in samo dozdevnemu, nam olajša spoznati svojo pralastno, v celoti harmonično biti.

Post torej ni materialni očiščevalni in iztrebljevalni proces, temveč pripomoček za pospešeno čiščenje naše biti.

S postom postajamo svobodnejši, manj materialni, bolj tenkočutni in jasnovidnejši. Naenkrat spoznamo in vidimo stvari, ki ostanejo drugim, materialistično usmerjenim ljudem še skrite.

Jasno je, da se zaradi izboljššanega mišljenja povsem same od sebe izboljšujejo tudi naše življenjske razmere, seveda tudi zdravje.

Tako bo človek prihodnosti s svojim, iz spoznanja izhajajočim, povsem duhovnim pojmovanjem življenja izkoreninil vse dosedanje vzroke svojih obolenj in neuspehov ter na njihovo mesto postavil tvorne moči zdravja in uspeha. Kmalu bomo tako daleč, da si bo vsak človek prilastil najelementarnejše osnove uspešnega oblikovanja usode in jih uporabljal v lastno in vsestransko dobro. Tako se polagoma, a neomajno koraka boljšemu življenju naproti. Ustvarjalna sila, iz katere izvira boljše življenje, je v naših mislih in zato, kot bomo pozneje izčrpno izvedeli, v našem zaupanju v prihodnost.

Najčudovitejše iznajdbe in odkritja so uspela samo ljudem, ki so kakor skala trdno zaupali v prihodnost. Človeštvo bi bilo še stoletja zaostalo brez odločnosti in neomajnosti tistih, ki se niso nehali ukvarjati s stvarmi, o katerih so bili prepričani, čeprav je svet to njihovo prepričanje pogosto zasmehoval kot nemogoče ali nesmiselno.

Velikanska moč je v zaupanju v prihodnost. V tej mogočni sili, ki človeku omogoča, da vztraja pri svoji nameri, ki krepi njegov pogum in ga vedno znova podžiga, in tudi tedaj, ko se zdi, da ga zapuščajo njegovi najbližji, ohranja prepričanje v srečen izid. Brez tega zaupanja bi človek ne mogel ničesar dokončati. Že pri prvi oviri bi mu upadel pogum in bi odnehal.

Vse veliko je imelo svoj začetek v sanjah, željah in slutnjah, ki so ostale dolgo časa brez vidnega uspeha. Toda neomajno zaupanje v prihodnost je ohranjalo živ pogum, prikazovalo vse ovire kot lahke in samoumevne, dokler se slednjič niso miselne slike le začele uresničevati.

Takšno zaupanje v prihodnost navdaja človeka z nepremagljivo močjo.

Zaupanje, zbujeno v človeku, se usmerja na pot zdravja in uspeha. Pomaga, da zagospodujemo svojemu trpljenju, vzravna sključene, nebogljene, plašne in trpeče, da ponosno in zapovedovalno slavijo zmago nad boleznimi in neuspehi. Današnji človek koraka v novo, srečnejšo dobo v čas poduhovljenja, višje vednosti.

Odkar se je začel zavedati svoje biti, pa do danes, se je pehal za spoznanjem, lučjo in resnico. Ustvaril je kulture, ki so spet izginile, znanosti, ki so nastajale, se izgubljale in bile spet na novo odkrite, vse v mogočem stremljenju, prisluhniti skrivnostim vse biti in s tem tudi svoji najbolj notranji veri.

Mogočne sile obdajajo naše stremljenje, ga vedno znova navdihujejo z novimi idejami in spoznanji, ga vodijo čez tisoč zaprek k novim uspehom ter usmerjajo njegove želje proti končnemu cilju popolnosti. Vstajajo novi ljudje, ljudje prihodnosti, ljudje zavestne duhovne moči, harmonije, uglašenosti, popolnega zdravja. In kakor se je v primitivnem pračloveku nekoč posvetilo spoznanje, da s trenjem lesa nastaja ogenj, tako današnji človek spoznava, da z lastnim mišljenjem določa svojo Usodo.

Tisočletja je potreboval, da si je podjarmil duhovne sile, ki oblikujejo njegovo življenje. Tisočletja je potreboval, da je spoznal, da njegove misli oblikujejo njegovo telo in njegovo življenje, da ima moč usmerjati svoje misli in tako po svojih željah gospodovati svoji usodi.

Razvijati se je moral tisočletja, da je zavestno postal to, kar je bil prej, ne da bi se tega zavedal, eno z virom vsega življenja.

Pouk

Vsako lekcijo morate študirati v s a k d a n v s a j e n t e d e n . Če bi se vam pri tem misli zmedle, prenehajte študirati za nekaj dni, če je treba, tudi za dlje. S tem omogočite svojemu duhu, da novo prebavi.

I. lekcija

Ljudje iščemo mnogokrat pomoč v raznih življenjskih položajih. Zanesljivo se skoraj za vsakogar na ta ali oni način najde začasen izhod iz kake brezupne situacije. Toda človek s tem ni zadovoljen: bolnik želi trajno zdravje, kdor nima uspeha, popoln uspeh, komur je spodletelo, želi da bi si za vedno opomogel.

Vsak bi rad odgovor na vprašanje, kaj mora storiti, da se mu bodo izpolnile vse želje.

Ali je res nemogoče odgovoriti na to vprašanje? In to v dobi, ko izumi prekašajo drug drugega. ko je to, kar se nam je zdelo včeraj nemogoče, danes samo po sebi razumljivo, ko človeški duh z inspiracijo in intuicijo na vseh področjih ustvarja vse večje stvari, ko se človekova storilnost od dne do dne stopnjuje, ko se njegova samozavest vse bolj prebuja in ko vsak dan več ve o tem, kaj zmore. . .

Danes ni nič več nemogoče. Uspelo je celo to, da smo spoznali zakon izpolnjevanja želja. Tako morejo celo bolniki, ki so že obupali, ozdraveti, vsi ljudje pa s poznavanjem duhovnih zakonov izključiti iz svojega življenja vsakovrstne nesreče in neuspehe.

O.S. Marden, slavni ameriški psiholog in pisatelj, pravi: *V vsakem človeku je sila neuničljivega življenja nesmrtno jedro večnega zdravja. Ko jo spoznamo, celi vse rane, ki nam jih povzroča svet.*

Vse, kar se upira našim željam, izvira iz napačnih duhovnih usmeritev v nas. V vsakem človeku dremljejo vsemogočne sile, ki lahko odvrnejo vsako nesrečo.

Ni vam treba obupati, tudi če je vaš trenutni položaj še tako slab. *Vi sami si boste pomagali* z lastnimi duhovnimi silami, ki jih bomo skupaj usmerili na pravi tir.

Ne bomo se dolgo obotavljali, temveč se bomo takoj lotili reševanja.

Jaz vas bom vodil, vi mi boste sledili.

Ne izgubite poguma in ne obupajte. Vse je otroško enostavno, samo razumeti morate.

Lahko se zgodi, da se vam bo zdelo v začetku marsikaj nerazumljivo ali celo nemogoče. Študirajte mirno dalje. Polagoma se boste zavedeli svojih mogočnih duhovnih notranjih sil, ki bodo potem pravilno uporabljene s a m o d e j n o sprožile čudež ozdravljenja oziroma uspeha.

Vse, kar vam pravim, morate razumeti, dojeti in duševno predelati. Nadaljevati smete samo po stavkih. Natanko premislite, ali je v praktičnem življenju tudi tako. Primerjajte, presojajte, samostojno mislite, dokler se neovrgljivo ne prepričate, da je tako in nič drugače.

Sami morate spoznati, da temelji vse, kar je v tej knjigi, na resnici.

Imejte vedno pred očmi, da je važno, koliko se poglobite v teorijo. To vpliva namreč na uspehe v praksi.

Ne mislite, da je vse to premalo. da bi dosegli popoln uspeh. V tej knjigi je vse, kar potrebujete za oblikovanje svojega življenja po želji. Vse drugo bi bilo odveč in bi motilo.

Zdaj pa vas prosim, bodite nadvse pazljivi. Učil vas bom duhovnih zakonov. Uporabljali jih boste. da si pridobite moč, da spet ozdravite in da boste sploh vse svoje življenje oblikovali po svojih željah.

Pomislite, kaj to pomeni. Vaše življenje se bo odslej oblikovalo tako, kakor želite.

Ali je bilo tako že v vašem dosedanjem življenju? Ne sicer ne bi potrebovali moje pomoči.

Da bi dobili oblast nad svojim življenjem, morate predvsem spoznati, da je duh tisto prvo, vse povzročajoče v človeku.

Kaj razumemo s pojmom *duh*? S pojmom *duh* razumemo običajno: misli, predstave, ideje, domišljijo. Prepričanje, nazor, mnenja, z eno besedo mišljenje, vaše mišljenje,

Mišljenje ima čudežno možnost, da se uresniči, da manifestira samo sebe, da nastopa kot vidni pojav v materialnem svetu. Samo to, kar si nekdo v mislih predstavlja, da obstaja ali da bo postalo, more zanj obstajati ali se zgoditi in nič drugega.

Toda, ne razumite me napak. S tem mislim na čisto določeno mišljenje, in sicer na mišljenje, ki predstavlja samo po sebi utemeljeno ali sugerirano prepričanje, da nekaj eksistira, da se dogaja ali da se bo zgodilo.

S pojmom *samo po sebi utemeljeno prepričanje* razumemo tisto mišljenje, pri katerem *človek po spoznanju ve, zakaj* nekaj eksistira, se dogaja ali se bo zgodilo.

S pojmom *sugerirano prepričanje* pa razumemo tisto mišljenje, pri katerem človek zaradi svoje nevednosti po občutku domneva oziroma verjame, da nekaj eksistira, se dogaja ali se bo zgodilo. Vera in sugerirano prepričanje sta torej isto.

Čeprav samo po sebi utemeljeno prepričanje (vednost iz spoznanja) in sugerirano prepričanje (vera). Nevednost (domneva) izvirata iz različnih virov, pomenita vendar v svojem učinku isto: sta vsemogočni in po svojem smislu oblikujeta življenje.

Zakaj pa človek pride do prepričanja, da nekaj eksistira, se dogaja ali se bo zgodilo, je samo po sebi docela brez pomena.

Pomembno je, da je človek prepričan, da nekaj eksistira, se dogaja ali se bo zgodilo, in ker je o tem prepričan, postane to zanj resničnost.

Torej bomo mišljenje, ki ima moč, da se razodeva kot naše lastno življenje, imenovali kratko prepričanje.

Vse človekovo življenje je odvisno od njegovega prepričanja o njegovem življenju. Prepričanje je vsemogočno. Ima moč, da po lastnem smislu oblikuje vse človekovo življenje.

Trenutna kakovost našega telesa in vseh naših zunanjih razmer izhaja iz našega prepričanja, ki ga gojimo o svojem telesu in svojem življenju. Kar smo, smo samo po moči svojega prepričanja.

Naše današnje telesno stanje je torej posledica našega prepričanja, ki ga ta čas gojimo o svojem telesu. Kakšno pa bo naše telo v prihodnosti, je odvisno od tega, kako začnemo od danes dalje misliti o njem.

Odgovorili mi boste, da nikoli niste mislili, da boste zboleli, pa ste vendarle zboleli.

Ni treba, da bi se prepričanj, ki jih gojimo o nečem, zmeraj zavedali. Prepričanja učinkujejo, ne da bi mi sploh slutili, da obstajajo.

Tako je bilo s prepričanji, ki so oblikovala vašo bolezen.

Kako in kdaj ste po kakršnikoli okoliščinah, bodisi iz knjig, prek prijateljev, pripovedi o boleznih, po napačni presoji očitnih dejstev prišli do prepričanja, da boste zboleli, je docela vseeno. Glavno je, da ste do tega prepričanja prišli. To prepričanje se je potem po svojem smislu javljalo v vašem življenju.

Zboleli ste torej samo zato, ker ste se na kakršenkoli način prepričali, da boste zboleli. Še vedno ste bolni samo zato, ker še niste postali prepričani, da bo bolezen izginila

Zdravila, cepiva, zdravilne vode vseh vrst, čaji, čarovna sredstva, zagovori in drugo so samo *sredstva*, s katerimi naj bi v bolniku vzbudili prepričanje, da bo ozdravel. Če bolnik verjame v ta sredstva, mu pomagajo. Če ne verjame vanje, mu pa ne pomagajo. *Kajti* njegovega telesa ne ozdravijo ta sredstva, temveč lastno prepričanje, da bo ozdravel.

V vsakem primeru, naj gre za katerokoli bolezen, lahko zdravi samo prepričanje, da bo človek ozdravel. Vse drugo je samo sredstvo, s katerim v bolniku vzbudimo to prepričanje.

V trenutku, ko na osnovi teh lekcij postanete prepričani, da boste ozdraveli, avtomatično ozdravite. Ozdraveli boste ne glede na vrsto bolezni, ker se prepričanje takoj materializira.

Vse v našem življenju je pod izključno oblastjo naših vsakokratnih prepričanj o našem življenju. To vzemite dobesedno, kajti ne velja samo za bolezni, temveč za vse v življenju.

Zdaj bo nemara marsikdo vprašal, kako more prepričanje vplivati na materijo in jo oblikovati po svoje, kako uspe, da se recimo telesne celice med procesom zdravljenja spet začnejo graditi v smeri zdravja.

Nihče na svetu pač ne more odgovoriti tako, kakor je vprašanje postavljeno. Če bi namreč prepričanje moglo vplivati na materijo, jo oblikovati, bi materija morala tudi dejansko obstajati.

Če bi pa materija dejansko obstajala in samostojno delovala, bi prepričanje kot nekaj duhovnega niti malo ne moglo vplivati na njeno delovanje, na primer preusmeriti njeno delovanje na druga pota.

Kaj torej sledi iz tega?

Iz tega sledi, **da materija kot delujoča sila nikakor ne more obstajati**. Vse, kar označujemo in imamo za *materialno*, predstavlja torej preprosto zrcaljenje najrazličnejših prepričanj o življenju. To zrcaljenje se našim petim čutom prikazuje kot materialna resničnost.

Prosim, da to, kar je bilo pravkar povedano, posebej natančno premislite! **Povedano namreč dobesedno pomete s celotnim dosedanjim načinom vašega mišljenja.**

Toda nikoli ne bi mogli popolnoma zaupati svojemu mišljenju, če še verjamete v obstoj materije kot samostojne sile. Šele spoznanje, *da materija ne obstaja*, da namreč *predstavlja samo zrcaljenje mišljenja*, vam bo vse nadaljnje izvajanje naredilo razumljivo in koristno.

Zaradi boljšega razumevanja se bomo še vedno sem ter tja posluževali doslej splošno običajnega *materialnega* načina izražanja. Toda zavedajte se, da vse materialno, torej tudi vaše telo, v resnici sploh ne eksistira in da vse materialno predstavlja samo preprosto zrcaljenje duhovnih idej o življenju.

Zato zdravilni proces nikoli ne poteka na materialni, temveč zmerom samo na duhovni način. Bolni ali zdravi postanemo vedno samo duhovno, pač glede na vsebino prepričanj, ki jih zavestno ali podzavestno gojimo o tem, ali bomo zboleli ali ozdraveli.

Če smo bolni in pridemo kakorkoli do prepričanja, da bomo takoj ozdraveli, se zgodi nekaj podobnega, kot če pred ogledalo na mesto, kjer je prej stal moški, stopi ženska. Sliki v ogledalu se spremenita, ker ogledalo avtomatsko pokaže to, kar je pred njim.

Podobno se dogaja tudi v svetu materialnih pojavov. Tudi materija pokaže avtomatsko to, kar ji prepričanje predpiše. Toda obe, zrcalna slika in materija, sta mrtvi, brez moči in učinka. Obe sta le odsev, torej nič. Nobena od njiju ni resničnost in nima nobene učinkujoče moči.

Bolezen se zato ne more spremeniti v zdravje, kar danes še na dolgo in široko pripisujejo materialnim procesom. **Bolezen more vedno samo izginiti** in to toliko, kolikor ji to omogoča prepričanje o zdravju.

Vse bolezni izginjajo tako kot bradavice, ki jih ljudje navadno nenadoma dobimo in ki potem običajno čez noč spet izginejo. Kot so prišle, tako spet izginejo in jih preprosto ni več. Vzrok je seveda tudi tu ustrezno prepričanje, ki ga ljudje gojimo, ne da bi to sploh slutili.

Splošno znana so hipna ozdravljenja na tako imenovanih čudežnih krajih. Tu tudi izginejo nakaze, ki jih imamo za neozdravljive. Bolniki so namreč prišli do notranjega prepričanja, da jih bo čudež takoj ozdravil. In ker je bolnik prepričan o tem, je tudi ozdravljenje takojšnje.

Ponovimo:

Življenje človeka se gradi tako, kakor je človek prepričan, da se bo gradilo. Telo človeka se oblikuje tako, kakor je človek prepričan, da se bo oblikovalo. Ne ostaja torej nič zunanjega, kar bi moglo kakorkoli učinkovati na nas. Vse se poraja duhovno iz notranjega prepričanja.

Če se je človek kakorkoli prepričal, da bo prepil pri njem povzročil prehlad, se tudi prehladi, če stoji na prepihu. Če človek goji prepričanje, da mu kaka jed škoduje, mu tudi dejansko škoduje in bo zbolel, če jo je.

V resnici pa bolezni ne povzročajo ne prepil ne jed, temveč naše napačno prepričanje o tem. Bolezen, popolnoma vseeno kakšne vrste, povzroči samo zavestno ali podzavestno prepričanje, da bo bolezen iz nekega vzroka prišla.

Nadaljujte šele potem, ko boste vse popolnoma razumeli, ko vam bo vse docela jasno. Spoznanje primerjajte s praktičnim življenjem, dokler se res docela ne prepričate, da je temu tako.

Sčasoma vam bo postalo popolnoma jasno, da se vse naše materialno življenje poraja iz našega prepričanja o njem, da je samo naše prepričanje resnično, bivaajoče, vse materialno pa je le preprosto zrcaljenje našega prepričanja o življenju.

Toliko za uvod. Spoznati morate, katera sila povzroča pri vas neuspehe, vas dela bolne in katera sila vas spet pripelje k zdravju in uspehu.

In zdaj preidimo k praktični uporabi, k obvladovanju in smotrnemu usmerjanju prepričanja.

II. lekcija

Brž ko boste doumeli prejšnjo lekcijo, boste vprašali: Vse moje življenje, skupaj s stanjem mojega telesa, je torej odvisno od mojega prepričanja o njem. Ozdraveti in imeti uspeh v življenju morem le tedaj, če sem tudi prepričan o tem.

Kako pa pridem do prepričanja, da bom ozdravel in da ne bom nikoli več doživel nobenih neuspehov?

Le potrpite. Na vaše vprašanje bomo izčrpno odgovorili. Celoto prepričanj, ki jih človek goji o svojem življenju, imenujemo **življenjski nazor**.

Vsak človek ima, naj se tega zaveda ali ne, povsem določen življenjski nazor, ki se seveda po novo pridobljenem znanju, izkušnjah, sugestijah, sčasoma spreminja. Ker pa je človek o pravilnosti svojega vsakokratnega življenjskega nazora tudi prepričan, postane zanj resničen: vse človekovo življenje se gradi po njegovem vsakokratnem življenjskem nazoru.

Tudi v novorojenčku deluje čisto določen življenjski nazor, katerega kakovost je rezultat razvojne stopnje njegovega prejšnjega življenja in katerega posledica je življenje otroka. Na ta otrokov življenjski nazor nenehno vpliva seveda tudi mati.

Ko pa se prebudi zavestno duševno delovanje človeka, vse bolj pojema sprejemljivost za sugestije. Človek začne samostojno misliti in sprejme samo to, kar se mu zdi pametno.

Tako misleči človek zaradi svojega notranjega razvojnega nagona, ki ga ne more nobena stvar ovirati, neprestano izboljšuje svoje dosedanje življenjske nazore, ima pa v določenem času vselej le en življenjski nazor, ki se mu zdi pameten, pa čeprav je sam po sebi lahko zgrešen, zanj je pravi in zato oblikuje vse njegovo življenje.

Če pa življenjski nazor kakega človeka ne temelji na spoznanju absolutne resnice, skriva v sebi več ali manj prepričanje, da se bo zgodilo nekaj nezaželenega. Zato se nezaželeno, kot je bolezen, neuspeh in drugo, pri njem res pojavi.

Človek more samo tedaj priti do prepričanja, da se bodo vse njegove želje izpolnile, če je popolno resnico, to je dejansko oblast duhovnih zakonov, tudi spoznal. Šele potem more v skladu z njimi tudi delovati.

Zato bomo raziskovali sile, ki sprožajo, vodijo in oblikujejo naše življenje. Ko jih bomo spoznali, bomo osvojili življenjski nazor, ki nam zagotavlja avtomatično izpolnitev naših želja.

Kar vam bom zdaj povedal, bi lahko povedal tudi drugače. Toda izkušnja me uči, da v tej obliki človeku najlažje predočim praktično uporabo in koristnost življenjskih nazorov.

Za vas je važno, da iz povedanega izluščite jedro, to je, da spoznate tisto, kar vam omogoča, da se prilagodite zakonom vsega dogajanja. **Tako ne boste več plavali kot doslej proti toku, temveč v harmoniji s tokom življenja.**

Naša teorija je pravilna samo tedaj, če v praktičnem življenju drži, kar zatrjuje in obljublja.

Če bomo z našo teorijo pr a k t i č n o dosegli avtomatično izpolnitev želja, potem je nedvomno pravilna: celo tedaj, če moremo z njo spremeniti vse naše dosedanje življenjske nazore. Vsakomur, ki premišljuje, je jasno, da sila, ki je vse, kar biva, ustvarila in ki nenehno vse ohranja, mora biti. Tej sili bomo dali ime p r a s i l a . Njen izvor je za nas skrivnost. Nje same ne moremo nikjer videti, le njene učinke opazimo povsod. Ker je prasila vzrok in izvor vsega, kar je in biva, skriva v sebi najvišjo inteligenco in torej najvišjo duhovno moč, največjo vednost, popolnost. Vsemogočnost.

Je resnica, ki se sama ohranja in ki je ne more nič uničiti. Za naše človeške pojme je brez začetka in brez konca. Različne religije imenujejo to silo bog. Vse religije pa v njem častijo isto silo, ki jo bomo mi imenovali prasila.

Vse vidno, vse materialno, vse z našimi petimi čuti zaznavno, se nam zaradi tega zdi kot pravo, obstoječe in resnično, vendar predstavlja le odsev idej prasile. Potemtakem vse materialno v resnici ne obstaja, vse duhovno pa je edino resnično, obstoječe in delujoče.

Če pa prasila skriva v sebi najvišjo inteligenco in torej vsevednost, popolnost in vsemogočnost, sledi iz tega, **da se v življenju nikakor ne more karkoli zgoditi brez volje prasile.**

Že besede vsevednost in vsemogočnost povedo, **da je vse vnaprej določeno**, saj je vendar tudi prasila v svoji vsemogočnosti in vsevednosti že v prazčetku, (če ta sploh je?) morala vedeti, kaj se bo merjeno po našem računanju časa zgodilo v milijonih letih.

Če sproža zdaj celotno življenje vesoljna prasila, tedaj sproža življenje posameznega človeka določen del prasile s tem, da ima ta del, kot omejen del prasile, svojo določenost.

Natanko tako kot prasila v celem, je tudi ta omejeni del prasile, ki sproža življenje posameznega človeka, v svojem obsegu delovanja vsemogočen. Vse naše življenje je le odsev idej tega omejenega dela prasile, ki je gonilna sila našega življenja. Ta del prasile, ki sproža posameznikovo življenje, ima torej svojo vnaprejšnjo določenost, katere izvedbo predstavlja prav življenje tistega človeka.

Kako pa spozna človek, kaj hoče ta del prasile, ki sproža njegovo življenje? Kaj je torej človeku vnaprej določeno?

To povedo človeku njegove želje. Človeka zanima samo to, kar je v zvezi z njegovimi željami. Če dobi to, kar želi, je zadovoljen. Po svojih željah spoznava voljo prasile, torej svojo pravico in svojo določenost. Naše želje nam sporočajo, kaj nam prasila hoče dati v prihodnosti.

Toda na to boste takoj odvrnili: Potem bi se mi pa moralo vse, kar želim, samo po sebi zgoditi, ker so moje želje volja prasile, ki se samodejno uresničijo. In vendar v praktičnem življenju temu ni tako: zbolim, doživim neuspeh. Zakaj?

Volja prasile oziroma želja se izpolni samo tedaj, če smo prepričani, da se bo izpolnila.

Če je človek po kakršnikoli okoliščini prišel do prepričanja, da se bo zaželeno zgodilo, prenehajo naenkrat vse njegove prejšnje skrbi za prihodnost.

V tem primeru **pusti človek prihodnosti popolnoma prosto pot.** Ne ukrepa ničesar, da bi dosegel zaželeno in doživlja v največjem zadovoljstvu sedanost. **Zato zaželeno pride samo po sebi.**

Če pa pride človek kakorkoli do prepričanja, da se bo zgodilo nekaj nezaželenega, neuspeh, bolezen, nesreča in podobno), se njegov osebni interes temu upre, vzbudi se skrb za prihodnost in človek skuša s posegom svojega lastnega hotenja doseči zaželeno. Tedaj hoče človek izsiliti zaželeno, ker je prepričan, da se bo zgodilo nezaželeno. Posledica tega je, da nezaželeno res pride. Prav to, kar je hotel preprečiti, nastopi.

Volja in prepričanje se spopadata med seboj. Čim bolj se človek trudi, da bi dosegel zaželeno, tem prej zmaga njegovo obratno delujoče prepričanje. Tem prej torej nastopi nezaželeno.

Pri napačno usmerjenem prepričanju in iz njega izvirajočem hotenju izsiliti zaželeno, opazimo spremljajoče pojave kot strah, nemir, skrb, nezadovoljstvo, upanje, pričakovanje, hrepenenje, zavist, žalost, jezo, besnost, sovraštvo. Vselej, kadar gojimo katerega teh nagibov, hočemo od prihodnosti nekaj izsiliti, ker smo prepričani, da se bo zgodilo nekaj nezaželenega. In takšno izsiljujoče hotenje je proti našemu prepričanju vselej brez moči, vendar ne le brez moči, nasprotno delujoče prepričanje se celo okrepi in to za toliko, za kolikor se naše hotenje bojuje proti njemu. Bolnik na primer postane tem huje bolan, čim močneje hoče izsiliti ozdravitev.

Iz tega spoznate, da imate v svojem osebnem hotenju, oziroma v hotenju, da bi nekaj izsilili in drugače imeli, svojega največjega sovražnika in rušitelja svoje življenjske sreče. Vselej, kadar hočete nekaj izsiliti, gradite nasprotje tega, kar hočete, saj ste v takem primeru vselej prepričani, da se bo zgodilo nasprotno od tega kar hočete.

Le prepričanje ima ustvarjalno moč, da se manifestira samostojno po svojem smislu. Osebnostno človeško hotenje je nasproti takemu mišljenju brez moči in ga samo krepi. Hotenje začne delovati vedno samo tedaj, kadar smo prepričani, da se bo zgodilo nekaj nezaželenega.

Da se more torej vaša usoda oblikovati po želji, morate doseči življenjski nazor, ki vam omogoča biti nenehno prepričan, da se bo zgodilo zaželeno. Želja se rodi sama iz sebe. Nihče ne more povedati, zakaj si kaj želi, in vendar si želi nenehno. Namen človekovega obstoja je v izpolnjevanju želja. Želja ni svojevoljen proizvod našega razumskega mišljenja, temveč samodejna, vsemogočna sila volja prasile, ki je brez izjeme sposobna, da se sama od sebe uresniči, brž ko smo spoznali njene zakone in nato po teh živeli. Želja vedno uporablja samo misli, da se s pomočjo njih uresniči.

Nezavedno osredotočeno ohranjanje miselne slike, o kateri vemo, zakaj se mora vidno prikazati, imenujemo samo po sebi utemeljeno prepričanje. Ohranjanje miselne slike, o kateri samo po občutku domnevamo, da se bo uresničila, pa sugerirano prepričanje ali vera.

Šele, ko je človek prepričan oziroma ko človek verjame, da se bo zgodilo nekaj zaželenega, se to lahko zgodi.

Sila, ki ustvarja, torej ni naše zavestno hotenje in prizadevanje, temveč naše podzavestno delujoče prepričanje oziroma naša vera.

III. lekcija

T r a j n e g a zdravja ali t r a j n e g a uspeha ne moremo nikoli doseči z vero, torej s čustvenim sprejemanjem raznih trditev in mnenj, ki si jih sami priredimo. To lahko vselej dosežemo samo z resničnim znanjem, to je s samo po sebi utemeljenim prepričanjem. Zdaj se pojavi pa vprašanje: Kako si človek pridobi samo po sebi utemeljeno prepričanje

Samo po sebi utemeljeno prepričanje oziroma resnično znanje, doseže človek s spoznanjem.

Spoznanje se ne da z ničemer izsiliti. Pride vselej samo od sebe in njegova kakovost se vselej prilagaja razvojni stopnji določenega človeka. Sproži ga opazovanje življenja (posledic), ki ga vodi želja, da bi našli gonilne sile (vzrok) življenja samega.

Če je človek spoznal vzrok kakega dogajanja, postane njegov tvorec in ve, kako se mora vesti, da lahko dogajanje nastane.

Človek spozna duhovni zakon, po katerem nastajajo dogajanja. Kratkotrajno se mu prilagodi in zato s svojo, iz lastne nevednosti izvirajočo napačno duhovno usmerjenostjo, več ne ovira poteka.

Dobro si, prosim, zapomnite: tega ne naredi človek! Človek s svojim pravilnim duhovnim vedenjem namreč kratkotrajno več ne ovira poteka izpolnitve želja.

Želja se mu izpolni enostavno kot darilo. Če je bolan, bolezen izgine zaradi pravilnega duhovnega obnašanja kar sama od sebe, brez zavestnega sodelovanja. In je zdrav. Pri poslovnih zadevah pravilno ukrepa, ne da bi se karkoli trudil. Pri umetniškem ustvarjanju pridejo prave misli same od sebe in tako naprej.

Iz tega vidimo, da se želja ne uresniči neposredno s človekovim hotenjem, ampak posredno z notranjim prepričanjem, ki mu je sleherni človekovo hotenje nepotrebno. Prepričanje samodejno uresniči zaželeno.

Človek je pod izključno oblastjo svojih vsakokratnih prepričanj o svojem življenju. Ta prepričanja povzročajo, ustvarjajo, uravnavajo in vodijo vse njegove življenjske razmere, njegovo početje in delovanje.

Dokler je človek prepričan, da se bo zaželeno zgodilo, je vse v najlepšem redu. Človek se tedaj čuti srečnega in zadovoljnega, njegova osebna volja molči, ker notranje ve, da bo vse, kar si želi, tudi prišlo. In zato tudi v resnici pride.

V trenutku pa, ko obide človeka iz kakršnihkoli razlogov prepričanje, da se bo zgodilo nekaj nezaželenega, se zbudi njegova volja in z njo skrb in strah, človek skuša zdaj zaželeno doseči s silo.

Takšno početje vselej in brez izjeme poraja nasprotje zaželenega: trpljenje, bolezen, neuspeh, revščino, stisko in obup. Človek sploh ne more ničesar doseči z lastno voljo. Vse zaželeno, kot tudi nezaželeno, mu vselej pade v naročje le kot darilo, ker je prepričan, da se bo to zgodilo.

Ker vse naše življenje temelji na lastnem prepričanju o življenju, ker moramo biti torej zmerom prepričani, da se bo nekaj zgodilo, sicer bi namreč morali prenehati eksistirati, je vselej, kadar človek hoče s svojo voljo nekaj izsiliti njegovo prepričanje na nasprotni strani hotenega. Posledica tega je, da se zgodi ravno nasprotno, kar smo hoteli.

Kadar človek goji prepričanje, da se bo nekaj nezaželenega zgodilo, ga je njegova volja neumorno pripravljena ščuvati in voditi v pogubo. Voljo namreč spremljajo strah, plašnost, nemir, skrb, upanje, pričakovanje, hrepenenje, zavist, žalost, jeza, besnost, sovraštvo, kar nas usmerja v nagla in nepremišljena dejanja. Vselej sledi potem obžalovanje, ker je prepričanje uresničilo ravno nasprotno.

Glede vaše bolezni oziroma vaših neuspehov vam bo zdaj jasno, da doslej niste mogli ozdraveti oziroma uspeti, ker se vam še ni posrečilo, da bi svojo željo po zdravju oziroma uspehu spravili v sklad s svojim prepričanjem.

Manjkalo vam je še prepričanje, oziroma niste še uvideli, da lahko ozdravite ali uspete. Zato vas je vaša osebna volja silila k vsemu mogočemu, da bi se izognili svoji bolezni oziroma svojim neuspehom, ali da bi svoje zdravje ali svoj uspeh dosegli. Prav zato je moralo vaše zlo postajati vedno hujše, ker je vaše prepričanje delovalo v nasprotni smeri, toda z močjo vašega hotenja.

V trenutku pa, ko človek pride do prepričanja, da se bo zaželeno zgodilo, njegova volja molči in miruje. Zaželeno pride enostavno samo od sebe.

Nobenega smisla torej nima več nekaj hoteti, če notranje vemo, da zaželeno pride. Na mesto hotenja, ki zagotavlja neuspeh, stopi potem prepričanje, ki izpolnjuje želje, posledica spoznanja uvidenja in uvidevnosti.

Iz vsega tega spoznamo dva življenjsko važna zakona:

1. Če hočemo izsiliti zdravje ali uspeh, smo lahko vselej prepričani, da bo prišlo do bolezni ali neuspeha oziroma bosta še trajala.
2. Če hotenje in hrepenenje po zdravju ali uspehu molči, smo lahko vselej prepričani, da imamo zdravje ali uspeh, oziroma da bosta prišla ali trajala.

Iz tega vidite, da ne smemo dobrega zdravja, blagostanja, sreče, uspeha in podobno iskati v potrjevanju (uveljavljanju), temveč v zanikanju (zatiranju) človeškega hotenja.

Šele ko zdravja in uspeha ne izsiljujemo več, bo prišlo in zdravje in uspeh. Sreča pride šele potem, ko smo se ji odrekli. Ničesar hoteti, pomeni vse zaželeno dobiti.

Vsak človek, ki skuša nekaj izsiliti, je v tisti stvari brez moči. Človek to čuti in vendar si ne zna pomagati, ker ga njegova nevednost sili k hotenju.

Manjka mu še spoznanje, zato mora trpeti.

Človek se boji, je nemiren, skrbi, upa, zavida drugim, se razvne, jezi, besni, sovraži, samo ker ga v to sili hotenje in ne ve, kako bi dosegel, kar hoče. Čuti pa, da se nasprotje od pričakovanega vse bolj bliža.

Človek se je pripravil okleniti vsega, kar bi mu pomagalo k veri v uspeh in s tem k njegovi odrešitvi.

Ko začne verjeti oziroma se prepriča, da se bo zaželeno zgodilo, je konec njegovih muk. Njegovo nesmiselno hotenje je prenehalo.

Šele zdaj se lahko zaželeno zgodi, s tem da mu zaželeno kratkomalo pade v naročje kot darilo.

Od tod tako velik vpliv vseh religij, ki dajejo s svojimi obljubami človeku iz njegove vere notranjo gotovost, da bo neka višja sila izpolnila njegove želje.

Vse molitve in daritve so le sredstvo, da bi dosegli to vero. Toda znanje in vera sta nasprotna pojma. Čim bolj razvit je človek, tem manj lahko veruje, tem večja je njegova potreba po spoznanju. Po spoznanju hrepeni, želi postati poučen in prepričan. Na mesto vere stopi potem samoutemeljeno prepričanje, na mesto nevednosti vednost, ki izvira iz spoznanja.

Tako se človek nenehno razvija v višje, popolnejše in srečnejše bitje. Razvoj pa je odvisen od trpljenja. Vse hotenje izvira iz potrebe, iz pomanjkanja, iz trpljenja. Če bi ne bilo trpljenja, bi ne bilo razvoja, torej tudi ne odrešitve. Čim bolj razvit in inteligenten je človek, tem bolj intenzivno je zaradi tega trpljenje, tem bližja je hkrati njegova odrešitev.

Stiska, nesreča in bolezen so nam torej v blagor in prav bi bilo zavidati komu njegovo nesrečo, ne pa njegove sreče.

Ker pa odrešitve še ni, je nikakor ne moremo doseči prek sreče, temveč vedno le prek nesreče.

Šele v trpljenju lahko spoznamo naše napake in zmote, trpljenje pospešuje naš razvoj, nas vodi zmerom bliže k odrešitvi, to se pravi k spoznanju resnice, ki potem odstrani trpljenje in na njegovo mesto postavi najglobljo spokojnost, mir in samoumevnost. Šele s spoznanjem resnice pride človek do prepričanja, da se bo zaželeno zgodilo.

IV. lekcija

Na vse to mi boste odvrnili: Zdaj mi je že marsikaj precej bolj jasno. Vedno, kadar hočem kot človek od življenja nekaj izsiliti, sem notranje prepričan, da pride nasprotno od tega, za kar se trudim. Vse nezaželeno v mojem življenju je torej zgradil samo moj napačni življenjski nazor. Zdaj tudi vem, da je vse, kar si želim, moja pravica in moja odločitev, da so moje želje volja prasile, ki se samodejno uresničuje, če je jaz s svojim napačnim življenjskim nazorom pri tem ne oviram. Vse to sem spoznal. **Kako pa se naj obnašam zdaj v praktičnem življenju, da bo šlo naprej vse gladko in po sreči?**

Predvsem si še enkrat jasno priključite v zavest, da ima vse, kar se dogaja, svojo vnaprejšnjo določenost. Vse dogajanje se odvija po nespremenljivih večnih zakonih. Astronomi lahko recimo z matematično natančnostjo izračunajo, v koliko letih se bo neka zvezda spet približala določeni točki. Iz semena določenega plodu lahko vzkljuje zmeraj samo ista vrsta. Reka ne more v svojem toku nikoli teči više od svojega izvira in tako naprej. Vse se dogaja po določenih zakonih, ki se nikoli ne prekršijo.

S prisodobno lahko rečemo: prasila, ki vse ustvarja, si je napravila določen načrt, po katerem zdaj nepretrgoma in večno ustvarja.

Ker spada zdaj tudi človek k temu mogočnemu načrtu njene ustvarjalnosti, je tudi njegovo življenje vnaprej določeno. Vse, kar se bo človeku, bodisi danes, jutri ali kdajkoli zgodilo, je bilo določeno že v prazacetku.

Če nekoliko premišlujete, boste rekli:

Po vsem tem je dejansko vsaka moja skrb, vse moje hotenje karkoli preprečiti in pomagati, nesmiselno. Če je v mojem življenju vse vnaprej določeno, je popolnoma nesmiselno prizadevati si kaj spremeniti. Potemtakem so mi tudi moja bolezen, neuspeh in nesreča vnaprej določeni. Zanje nisem odgovoren, ker ne morem glede njih popolnoma nič spremeniti. **Ne preostane mi torej nič drugega, kot da prepustim usodi popolnoma prosto pot** in se že od začetka mirno vdam v vse, kar se bo zgodilo, saj je vendar vse že bilo sklenjeno.

Če sem vse to prav razumel, **se bodo odslej začele moje želje samodejno izpolnjevati toliko, kolikor sem spoznal zakon vnaprejšnje določenosti in se potemtakem nehal bojevati proti usodi?**

Kakor se zdi to marsikom na prvi pogled nenavadno, pa je dejansko temu tako.

Vse je vnaprej določeno in vse se neprestano razvija. Tudi mi ljudje moramo hoditi to pot razvoja.

Razvoj pa pomeni nenehno pot k višji vednosti, k popolnejšemu in boljšemu življenju.

Nobene napake ne moremo spoznati, ne da bi zaradi nje trpeli.

Zaradi tega so ljudje bolni, doživljajo neuspehe in nesreče. Vsaka bolezen, vsak neuspeh, sploh vse nezaželeno, je vselej samo most k novemu vzponu, k novemu spoznanju.

Zato se moramo vdati v vse, naj pride, kar hoče, ker je že vse sklenjeno z modrim predvidevanjem.

V trenutku pa, ko človek dodobra spozna to vzvišeno resnico, preneha njegovo trpljenje. S svojo voljo se namreč ne bojuje več proti temu in torej pusti izpolnjevanju želja prosto pot. Kakor razstreljuje inženir v svetu materialnih pojavov gore in predore, da utre človeštvu nove poti, tako tudi spoznanje, kot posledica trpljenja z eksplozivno močjo svojih resnic umika s poti vse, kaj nas ovira gledati življenje tako, kakršno v resnici je.

Po iznajditeljskem duhu človeka se v laboratoriju nevidni atom razbija na koščke, elektroni izginejo v vsemirju, iz ene oblike nastane druga.

Podobno učinkujejo resnice na dušo človeka, odstranjujejo vse slabe sestavine naše biti in spreminjajo njene oblike: nastane nov človek, svoboden, boljši človek.

Huda prevara je torej misel, da ima človek svobodno voljo in more doseči vse, kar ravno svojevoljno hoče. Vse je vnaprej določeno in tega nihče ne more spremeniti. Ni človek tisti, ki hoče, ampak je človek prisiljen biti to, kar hoče prasila z njim in po njem. Človek je le odraz tistega dela prasile, ki ga ustvarja.

Človek se šele ob svojih prebujenih spoznavnih silah zave, da živi in biva. Prej je životaril prav tako kot druga živa bitja, s tem da ga je volja prasile silila k bivanju in ravnanju. Prav to se dogaja tudi sedaj, seveda ne več nezavedno, temveč zavestno.

S spoznanjem se v človeku volja prasile izrazi kot želja. Prav tako kot prej nezavedno, si zdaj želja v človeku zavestno prizadeva za izpolnitev. Izpolnitev njegovih želja pomeni hkrati njegovo zavestno srečo in njegovo zadovoljstvo. Zato pazi človek strogo na to, da se vse njegove želje izpolnijo.

Dokler je človek prepričan, da se bo to zgodilo, je vse v najlepšem redu. Izpolnitev svojih želja prepušča namreč prasili, ki ustvarja zaželeno v njem, po njem in zunaj njega.

Če pa človek kakorkoli pride do prepričanja, da se katera od njegovih želja ne bo izpolnila, tedaj se prebudi njegova volja in z njo nemir, skrb in bojazen. Človek zdaj skuša z lastnimi silami volje doseči zaželeno in po zakonu, da prizadevanje povzroči ravno nasprotno, se tedaj zgodi prav obratno od zaželenega.

Do prepričanja, da se kaj zaželenega sploh lahko zgodi, pride človek po svoji nevednosti, ki oblikuje v njem napačni življenjski nazor, ki potem odločujoče vpliva na njegovo življenje.

Zavest, da biva, in da je dozdevno samostojen v mišljenju, ravnanju in delovanju, povzroči v človeku občutek, da je sam, zapuščen, da je torej s a m o d g o v o r e n za svoje življenje.

Človek misli, da je ločen od sile, ki ga je ustvarila in meni, da mora zdaj z lastnimi močmi skrbeti za svoje življenje.

Kajti nenehno delovanje prasile materialnemu očesu človeka ni vidno. Noben materialni čut neposredno ne zaznava nenehne navzočnosti prasile. Ker pa ima človek le te čute za resnične, sklepa da prasila, ki ga je ustvarila, nima več nobenega vpliva na njegovo življenje. Človek misli, da se prasila sploh ne briga več za njegovo življenje in da je zaradi tega prepuščeno človeku, da z lastnimi močmi vodi svojo usodo.

Ta napačni življenjski nazor se uresniči in oropa človeka vsake pomoči prasile.

Zdaj skuša človek z lastnimi silami razuma in volje doseči to, kar bi mu prasila dala sama od sebe, če bi spoznal svojo neporušljivo enotnost z njo, če bi spoznal nespremenljivi zakon vnaprejšnje določenosti in bi ji zaupal vse v vseh življenjskih položajih.

Čeprav seveda človek zaradi te nevednosti ni ničesar kriv, se vendar po zakonu to nezaupanje prasili bridko kaznuje s tem, da se uresniči nasprotno od tega, kar želimo.

Brez teh bridkih izkušenj bi bil višji razvoj nemogoč in nikoli ne bi mogli spoznati resnice.

Volja prasile je, da človek živi. Torej je tudi od volje prasile odvisno, kako človek živi. In to voljo razodeva prasila človeku po željah.

Da pa se zaželeno more tudi zgoditi, ne sme biti človek do prasile nezaupljiv in sam skrbeti za svoje življenje in stremeti za tem, da bi ga določal iz lastnih moči. Človek se mora zadržati ravno obratno: **prasili mora zaupati in prepustiti skrb za vse v svojem življenju.**

Ključ k temu zaupanju pa je v spoznanju zakona vnaprejšnje določenosti našega življenja. Šele ko je človek spoznal, da ne more v svojem življenju ničesar spremeniti, da je vsaka misel in torej vsako dejanje, ravnanje, sploh vse v njegovem življenju, že vnaprej določeno in da prasila zaradi svoje vsemogočnosti in vsevednosti nikakor ne more sama sebi in torej tudi človeku prizadejati kaj nezaželenega, uplahne njegova volja in z njo vsi spremljajoči pojavi, kot so bojazen, nemir, skrb, nezadovoljstvo, nezaupanje, upanje, pričakovanje, hrepenenje, zavist, žalost, samovolja, jeza, bes, sovraštvo. Človek postane naenkrat brezmejno miren, se vda v svojo nadaljnjo usodo, ne da bi jo hotel še določati. Doživlja izključno sedanjost in načelno dela samo to, kar mu narekuje prasila.

O zaupanju v samega sebe so bile že napisane številne knjige. To zaupanje prestavlja gore, vera sama po sebi pa je merilo vseh možnosti.

Toda človeka to nič ne spametuje. Zaupati se vendar pravi, vdati se nekomu na milost in nemilost, z drugimi besedami, prepustiti ureditev kake zadeve nekomu drugemu. Zaupati torej pomeni, da sami ničesar ne storimo in da pogosto pustimo, da druga sila uredi zaupano, kakor se njej sami zdi. Kako naj zdaj človek zaupa samemu sebi, da bo nekaj storil, če pri pravilnem zaupanju človek vendar sam ne sme ničesar storiti in mora nekomu drugemu prepustiti ureditev zaupanega?

Izraz zaupanje samemu sebi moramo nadomestiti z izrazom zaupanje prasili. Potem nam bo pomen besede takoj jasen. Človek lahko samo nekomu drugemu nekaj zaupa. To pa je lahko posredno ali neposredno samo prasila, ker je vzrok vsega, kar je in nastaja.

Da pa moremo zaupati, moramo kakorkoli priti do notranje gotovosti, da sila, ki ji zaupamo, ki se ji prepustimo na milost in nemilost, more in tudi bo to uredila v naše zadovoljstvo.

Do te notranje gotovosti pride človek, kot sem že prej omenil, ali po sugestiji ali po spoznanju resnice.

Spoznanje resnice pa je v spoznanju zakonov življenja. Kolikor človek zavestno prodre v vladanje duhovnih zakonov nad vsem dogajanjem, toliko spozna tudi njihovo harmonično in želje izpolnjujoče delovanje ter postane sposoben, da vedno bolj izključuje svoje človeško hotenje, ki poraja prav nezaželeno.

Medtem ko eno sugestijo izrine druga, je spoznanje resnice večno in ga nič ne more razrušiti, temveč se vedno le izpopolnjuje.

Šele spoznanje, da izpolnjuje prasila človeku samodejno vse njegove želje, ga odreši občutka odgovornosti, ker se preda pod njeno okrilje. S stopnjo tega spoznanja je odrešen vseh neuspehov, boleznih, nesreč in tako naprej, ki se tako izločijo iz njegovega življenja.

Iz tega vidimo, **da svojih boleznih, neuspehov in nesreč nismo prav nič krivi**. To smo morali doživeti, da zaradi njih dosežemo veliko resnico, ki nam šele jamči izpolnitev naših želja.

Prasili zavestno in brez pomisleka zaupati, se pravi uvideti, da v življenju ne moremo s svojim izsiljujočim hotenjem absolutno ničesar spremeniti v kakršnokoli korist in da moramo hočeš nočeš pustiti usodi prosto pot, če želimo, da gre vse gladko in po sreči.

Vse, kar se dogaja, je vnaprej določeno, modro in dobro in samo izpopolnjuje in izboljšuje življenje. To spoznanje ter iz njega izhajajoče duhovno obnašanje povzroči, da odslej na mesto nesreče, stiske in obupa stopi zaželeno.

Praktična korist tega spoznanja je v zavestnem in slepem zaupanju v vsestransko, harmonično in modro premišljeno delovanje prasile.

Prasili zaupati pomeni, da prasili prepustimo izpolnitev vseh svojih želja. Prasili slepo zaupati se pravi, da več sami ne skrbimo za svoje življenje, temveč skrb za svoje življenje prepustimo prasili. Prasili slepo zaupati pomeni, da ne delujemo več v svojem imenu, temveč v imenu prasile. Vsak dan skrbi sam zase, če mi ne skrbimo zanj. Če pa si človek dela skrbi za nekaj, tedaj ne zaupa prasili. Po zakonu je za to kaznovan: prav to, kar je hotel preprečiti, se bo uresničilo.

Zaupanje je nasprotje vsake človeške skrbi, vsakega človeškega hotenja, ki hoče nekaj preprečiti ali izsiliti. Zaupati pomeni spoznati, da neka višja sila vodi našo usodo in da je vse, kar nas v življenju zadene in nas bo zadelo, že od vekomaj z najboljšim namenom določeno.

Zato se naše želje izpolnjujejo toliko, kolikor zaupamo prasili in s tem prihodnosti

Celo najmanjši dvom, najmanjše nezaupanje in s tem najmanjša skrb in najmanjše hotenje, da bi kaj določali sami, ovira uresničevanje zaželenega.

Toda ta notranja vednost in gledanje, ki v resnici povzroča zaželeno, se nikoli ne more izsiliti. Vedno pride le sama od sebe, po obliki in moči učinkovanja pa je vselej prilagojena razvojni stopnji človeka.

Absolutno zaupanje se izraža v popolni brezbriznosti za prihodnost, v popolnem duševnem ravnovesju, popolnem notranjem miru. Pri absolutnem zaupanju miruje človekova volja, ker človek ve, da se bo vse, kar si želi, končno zgodilo. Viden izraz absolutnega zaupanja je neomajen notranji mir v vseh življenjskih položajih. Človek, ki zaupa prasili, je brezmejno miren, je kakor skala v viharnem morju, nič ga ne more spraviti iz njegovega, drugim nerazumljivega miru in ravnodušja, ker notranje čisto natančno ve, da se bo vse, kar si želi, tudi izpolnilo. Spoznal je zakone življenja. Točno se zaveda, da mora prej ali slej priti trenutek, ki mu prinese zaželeno. Zato je tako miren in ravnodušen glede življenja.

V. lekcija

Vsako prepričanje se uresniči po svoji miselni vsebini. Biti prepričan, da se nekaj zaželenega zgodi, pomeni notranje vedeti, da od nekoga zaželeno dobimo, pomeni tistemu zaupati, pomeni skratka - tisto ljubiti.

Prepričanje, da se bo nekaj zaželenega zgodilo, se izraža brez izjeme kot ljubezen do okolice. Kadar koga ljubimo, smo notranje prepričani, da nam bo nekaj zaželenega dal, s čimer ga posredno silimo, da nam to da. Dokler nekaj ljubimo, nas to ne more nikoli razočarati.

Človeška volja z vsemi svojimi spremljajočimi pojavi, kot strah, bojazen, skrb, upanje, pričakovanje, hrepenenje, žalost, zavist, samovolja, nezaupanje, očitki, godrnjanje, jeza, bes, sovraštvo, pa izvira iz prepričanja, da ne bomo dobili zaželenega.

Prepričanje, da se bo zgodilo kaj nezaželenega, se izraža kot sovraštvo do okolice. Kadar koga sovražimo in slabo mislimo o njem, smo notranje prepričani, da nam bo nekaj zaželenega odrekel in ga s tem posredno oviramo, da bi nam to dal. Dokler nekaj sovražimo, nas to nujno razočara. Docela vseeno je, ali gre za ljudi, živali ali druge stvari.

V vsakem živem bitju, torej tudi v vsakem človeku, eksistirata dva duševna elementa: tvorni pospešujoči in rušeci uničujoči element.

Tvorni pospešujoči element vse spreminja v srečo, uspeh, zdravje in v rast. Pomeni ljubezen do okolice.

Rušeci uničujoči element vse spreminja v bolezen, neuspeh in propad. Pomeni sovraštvo do okolice.

Vse dobro (tvorno), zdravje, srečo, uspeh in rast, lahko ustvarimo le z dobrimi mislimi in ljubeznijo do okolice. Nasprotno pa vse zlo (uničujoče). Bolezen, neuspeh in propad, lahko povzročajo samo misli sovraštva do okolice.

Z vzpostavitvijo ljubezni do okolice se rodi dobro in zaželeno. Z vzpostavitvijo sovraštva do okolice se rodi zlo in nezaželeno.

Velja zakon, da lahko **ljubezen vzbudi samo ljubezen, sovraštvo pa samo sovraštvo**. Iz ljubezni ne more nikoli izvirati nekaj slabega, iz sovraštva pa nikoli kaj dobrega. Kar ljubimo, nas mora po duhovnih zakonih dvigati, in kar sovražimo, nam more zmerom samo škodovati. Da pridemo do tega, da nam nič ne more več škodovati, moramo najprej našo usmerjenost do okolice naravnati na ljubezen, razumevanje in uvidevnost.

Brž ko začnemo živeti v harmoniji s svetom, ki nas obdaja, brž ko začnemo ta svet ljubiti, razumeti in upoštevati tudi njegovo stališče, je po duhovnih zakonih ta svet prisiljen, da nas prav tako ljubi in dviga.

Ljubezen in vsa z ljubeznijo sorodna čustva so normalna, naravna, kar je v soglasju z večnim redom vesolja. Sila, ki vse ustvarja, namreč ustvarja z mislimi ljubezni.

Ljubezen in z njo dobrota vedno in brez izjeme zmagujeta. Ljubezen premaga vsako sovraštvo, z njim vse slabo in ga napravi neškodljivega.

Čustvo sovraštva do okolice je prestopek zoper duhovne zakone. Prestopku pa vselej sledi trpljenje. Tako človek spoznava, da temelji vse slabo oziroma vsak prestopek zoper duhovne zakone, na človeški nevednosti. Služi višjim ciljem razvoja, ker predvideva prasila slabo zato, da nastaja iz njega možnost, da opazuje nasprotje.

Nenadoma lahko človek razume in ljubi tudi to, kar je doslej imel za zlo in slabo, ker je spoznal, da bi vsak, ki je danes še na nižji razvojni stopnji, prav tako mislil in ravnal kot on, če bi že vedel to, kar ve danes on.

In ker zaradi svoje globlje uvidevnosti človek tudi dozdevno slabo razume in ljubi, naredi slabo sebi neškodljivo in to slabo počasi spremeni v dobro.

Človek, ki vse razume in o vsem dobro misli, je nenehen blagoslov, ki deli povsod pomoč, pospešuje uspešnost in širi srečo.

Naš duh je močnejši in občutljivejši od največjega radijskega oddajnika na svetu. Naš duh oddaja z bliskovito hitrostjo vsako človekovo misel v veselje in vsa živa bitja jo čutijo nezavedno. Enako pa privlači enako. Tako tudi misli privlačijo enake misli nase in se tako nenehno izpopolnjujejo med seboj.

Če ste duhovno uravnani na ljubezen, harmonijo, uvidevnost in razumevanje, izžarevate v svet ustvarjalno, tvorno, v zdravje, srečo, uspeh in rast spreminjajočo silo. Posledica tega je, da vam kot reakcija iz vsega sveta v obliki podobnih miselnih valov priteka pomoč in uspešnost.

Kjer vlada popolna ljubezen, torej popolna harmonija in popolno zaupanje in razumevanje, tam ne more biti nobene bolezni, nobene nesreče, torej sploh nič neharmoničnega. Svet nam more za našo popolno harmonično usmerjenost do njega vračati samo obilje in srečo. **Bolezen, nesrečo, stisko in obup poraja samo sovraštvo oziroma nezaupanje do okolice.**

Če ljubimo in zaupamo okolici, smo nesebični, zadovoljni, požrtvovalni in ustrezljivi, izhajajo vse te lastnosti spet iz spoznanja, da dobro in zaželeno povsod že obstaja. Začne se nam razodevati, takoj ko ga notranje uzremo. Če pa vidimo povsod le slabo, smo nezaupljivi in sovražni do soljudi, kar je posledica našega neznanja, ker iz kakršnegakoli razloga domnevamo, da nam okolica odreka zaželeno.

Tako se človeško hotenje, izsiljevati boljše življenje, poraja le iz človeške nevednosti. Vsak človek pa si oblikuje svoje življenje iz lastnega duhovnega pojmovanja o življenju. Za vsakogar je življenje natanko tako, kot ga duhovno gleda. Čudovito je tudi medsebojno učinkovanje med njim in drugim. Vse je uglaseno natanko tako, da se eno prilega v drugo. Nikjer ne bomo mogli najti niti rahle sledi svojevoljnega, samovoljnega oziroma samosvojega ravnanja. Eno sega modro v drugo, podobno kot kolesje zelo zahtevnega stroja.

Izkušnje nas pa brez izjeme uče, da iz vsake, na videz še tako slabe stvari končno le nastane nekaj dobrega, torej napredek.

Polagoma pridemo do spoznanja, da se moremo brez pomisleka prepustiti sili, ki vse nenehno giblje. Vse, kar se dogaja, je namreč vselej le modro in dobro ter vseskozi služi našemu razvoju in izpopolnitvi.

Šele potem, ko na vse dogajanje gledamo s tega vidika, se zaželeno lahko zgodi. Na tej duhovni stopnji že lahko vse razumemo. Zato ničesar več ne sovražimo. Zato se tistemu, ki ničesar več noče in že vse razume, ljubi in vsemu služi, tudi vse daje.

Človeška želja je del volje prasile. Prasila pa ne deluje posamično, temveč univerzalno. Zaradi tega človek ne sme hoteti nekaj za samega sebe, ampak mora delovati v interesu celote. Celota namreč posredno obsega tudi njega.

Če je kdo pri kakem podjetju udeležen z desetimi odstotki in želi od tega doseči polno korist, mora biti zainteresiran za uspeh vsega podjetja. Ne sme se sebično koncentrirati na svojih deset odstotkov. Če uspeva podjetje kot celota, mu pripada njegovih deset odstotkov samo po sebi.

Če pa terja dobiček samo zase, ga bodo družabniki prav kmalu izključili iz podjetja in bo potem sploh ob vse.

Prav v takem razmerju je človek do veselja. Če človek sebično terja nekaj samo zase, mu vsak

odteguje svojo pomoč. Žanje samo nesrečo, neuspeh, bolezen, revščino, stisko in obup. Kajti hoče žeti, ne da bi sejal. Ne ve še namreč, da njegov osebni uspeh predstavlja samo odstotke, ki mu pripadajo sami po sebi, če le deluje v interesu celote.

Po zakonu večne izravnave v življenju dobimo od svoje okolice le to, kar smo dali. dobro ali slabo, sovražstvo ali ljubezen. Torej je v našem lastnem interesu, da nesebično izpolnjujemo naši okolici vse njene želje. Vseeno je, ali dobimo vračilo v izmeri sorazmerja z našim prispevkom. Po zakonu mora priti vračilo, prej ali slej, od tod ali od drugod. Ni več moči, ki bi nam škodovala. Vse nas mora podpirati, ker ljubimo.

Uspevamo lahko samo tedaj, če svojo okolico ljubimo. Vse zaželeno dobimo kot darilo, pogoj za darilo pa je ljubezen. Prav tako kakor je nemogoče obdarovati, če ne ljubimo, ne moremo biti obdarovani, če nismo ljubljeni. Da pa ustvarimo v svoji okolici pogoje, da smo obdarovani, moramo sami ljubiti in samo obdarovati.

V izgubi nečesa, kar nam je drago, je smrt, v obdarovanju sreča, veselje, življenje. Zakaj se čutijo Ljudje za božič tako srečni? Njihove oči žarijo, obrazi se smehljajo, skrivnostno šepetanje gre od hiše do hiše.

V vseh srcih je ljubezen, ker vsak daje, osrečuje in obdaruje. Vsak je nesebičen, vsak razveseljuje, zato je srečen in se tudi sam veseli. Bridkosti polno življenje in skrbi so enostavno pozabljene. Ljudje gledajo svet z drugimi očmi, zato je svet dejansko drugačen do nas. Človeku se od trenutka, ko začne vsakogar ljubiti in torej osrečevati, avtomatično enako vrača in poplačuje.

Kakor za božič ljubite, osrečujete in obdarujete morate stremeti vse leto, da ljudem ustrezete. Tako bo božično razpoloženje trajalo vse leto in vse, po čemer ste doslej zaman hrepeneli, bo prišlo samo po sebi.

VI. lekcija

Sleherna želja se izpolni vedno le sama po sebi, če smo notranje prepričani, da bo zaželeno nastalo.

Če to notranje prepričanje že imamo, smo naklonjeni vsemu. Vse ljubimo, vse razumemo in vsemu služimo. Popolnoma zaupamo prasili in se odrečemo vsemu, kar ne pride takoj samo po sebi.

To stanje harmonije z vsem se razodeva v človekovem popolnoma uravnovešenem notranjem življenju. Človek, ki je že dosegel to duhovno držo, je brezmejno miren. Nič na svetu ga ne more spraviti iz njegove notranje gotovosti in uravnovešenosti

Ta popolni notranji mir in uravnovešenost do vsega dogajanja pa se vzpostavi šele potem, ko je človek spoznal, da nekaj v njem nenehno samodejno ustvarjalno deluje v smeri njegovih pralastnih želja. Prasila si neprestano prizadeva izpolniti vse njegove želje. Šele to spoznanje človeku omogoči, da opusti svoje lastno, zavestno in sebično zaganjanje in hotenje in se prepusti notranjemu hotenju svojega višjega jaza oziroma prasile. Na ta način ne živi indeluje več vsvojem imenu, temveč v imenu prasile.

Ko je človek popolnoma spoznal mogočnost prasile, da izpolnjuje želje, ji more popolnoma prepustiti skrb za vse v svojem življenju in postati brezbrizen do prihodnosti. Zdaj je človek dejansko notranje prepričan, da se vse zaželeno mora zgoditi in se bo zato tudi zgodilo.

Z vsakodnevnim študijem se bodo ta spoznanja vse globlje ukoreninjala v vas. Vse bolj se boste zavedali škodljivosti in nesmiselnosti vsakega človeškega hotenja po izsiljevanju. Brž ko bo vaš duh že nekoliko predelal te lekcije, boste kar avtomatično postali zmožni vedno bolj pustiti prihodnosti prosto pot, to je prepustiti prasili izpolnjevanje svojih želja. V vsem boste videli le dobro, vse razumeli, vsemu služili in v sedanjosti brez skrbi in bojazni delali to, kar imate za pravilno.

Popolno duševno ravnovesje in z njim absolutna brezbržnost za prihodnost se bosta počasi vtihotapila v vaše življenje. Nova duhovna naravnost vam bo končno prešla v navado in vplivala na vse vaše mišljenje, ravnanje in nehanje. Ljudje smo namreč bitja navade in potrebujemo določen čas, da opustimo stare, ukoreninjene miselne navade.

Na drugi strani pa živimo še vedno v času, polnem napak in zmot. Tako se pogosto težko otresemo škodljivih miselnih valov, ki nam jih pošilja napačna miselnost drugih.

Stare miselne navade moramo na eni strani čimprej zamenjati za nove in boljše, na drugi strani pa se oborožiti zoper napačne sugestije svoje okolice, tako da okolica ne bo več mogla v slabem smislu vplivati na nas. Da bi lahko v dobrem smislu učinkovali na okolico, se moramo naučiti koncentracije.

Koncentracija dobesedno pomeni zbranost. Je torej nasprotje raztresenosti. S koncentracijo razumemo vztrajno ohranjanje določene miselne slike ob izključitvi vseh ostalih in možnost, da to miselno sliko popolnoma doživljamo v obzorju zavesti.

Glavni pogoj za začetne vaje za koncentracijo je, da se umaknemo v tiho sobo, v tišino noči ali v tihoto narave. Izogniti se moramo vsemu hrupu in tudi možnostim za hrup. Celotiktakanje ure nas lahko spočetka moti.

Nadaljnji pogoj je popolna sprostitev telesa in čutov. Lezite plosko na hrbet tako, da so mišice vašega telesa popolnoma sproščene. Vaše telo mora ležati, kot bi bilo mrtvo. Če bi vam na primer kdo v takem položaju dvignil roko ali nogo, morata kot brez življenja mrtvo pasti nazaj.

Potem zaprite oči. Ne menite se več za svoje telo, pozabite vse, kar zadeva vaše zdajšnje življenje in se v svojem duhu premestite na oddaljen, miren in tih kraj, kjer ste nekoč mirno, srečno in sproščeno ležali in sanjali. Le iščite po svojem spominu. Vsak človek je imel v svojem življenju kdaj take tihe in spokojne trenutke.

Spominjate se recimo, kako ste nekoč ležali sami na peščini v toplem pesku, ki ga je ožarjalo sonce. Tiho, mirno in sproščeno ste se v nepopisnem udobju predali obsevanju sonca. Bili ste brez želja, srečni in vse v vas je bilo mirno in tiho. Bili ste čisto sami in niste slišali ničesar drugega, kakor rahlo in mirno žuborenje bližnje vode.

Doživljali ste mir in to tišino narave, stopili ste se z njo v eno... Bili ste neskončno srečni in zadovoljni, ker je v vas nihal mir in tišina... Pozabili ste na vse, kar zadeva vaše vsakdanje življenje... Bili ste samo tihi, mirni, srečni in zadovoljni...

Premestite se torej v svojem duhu na tak tihi kraj in doživljajte njegov prijetni mir in tišino ter počasi preiščujte:

Vse je mirno, globoko mirno, popolnoma mirno, jaz sem sam v tem brezmejnem miru in brezmejni tišini, popolnoma tiho je...

Premišljuje te besede tako dolgo, da boste docela doživljali mir in tišino svojega umišljenega kraja.

Kar pride zdaj, je stanje brezmejnega miru in brezmejne tišine. Pozabili ste na vse okoli sebe. Tudi ta tihi in mirni kraj mora izginiti iz vašega obzorja.

Zavedate se samo miru in tišini...

Ker imate oči zaprte, si domišljate, da ste v brezmejnem prostoru praznine in tišine...

Slišite samo skrivnostno šumenje... To je glas tišine. ki vam govori...

Dosegli ste najvišjo stopnjo miru.

Gotovo ste se v svojem življenju že zavedali tega glasu tišine. Sedeli ste recimo pozimi v prijetni, toplo zakurjeni sobi podeželske hiše v širokem naslonjaču in skozi okno opazovali, kako neslišno padajo velike in goste snežinke na zemljo. Noben glas ni motil te splošne tišine, vse je bilo mirno. In v tem miru in tej tišini niste slišali ničesar drugega kot glas tišine, ki vam je govoril...

Ta popolni notranji mir in ravnovesje je normalno stanje človeka. Človek se čuti popolnoma srečnega, ker noče absolutno ničesar.

Šele ko smo popolnoma brez hotenja uveljavili samega sebe, v popolnem notranjem miru in popolni notranji uravnovešenosti, se more naše življenje oblikovati po željah. Tega miru pa seveda nikoli ne moremo izsiliti. Cilj naših vaj za koncentracijo torej ni, da bi izsilili ta mir, temveč, da bi se sistematično poglobljali na podlagi spoznanih resnic.

Potem ko pri svoji koncentracijski vaji tako poslušate glas tišine, da čutite, da vas ta glas popolnoma prešinja, preiščujte z zaprtimi očmi dalje:

Sem miren, vse diha brezmejno harmonijo, mir, sprošitev in tišino, vse je vnaprej določeno in nihče tega ne more spremeniti, naj se torej izpolni, kar je že določeno, sem brezmejno miren, vse, kar se dogaja, pa je tudi modro in dobro ter služi le izpopolnitvi in izboljšanju življenja, vse, kar se dogaja ima svoj določen smisel in smoter ter služi brez izjeme izpolnitvi želja, vse, kar se dogaja, vodi vselej le k globljemu spoznanju prave biti, zato sem srečen, miren, gotov, zadovoljen, vesel življenja in brezskrben.

V teh stavkih je veliko spoznanje resnice o modri, globokoumni vnaprejšnji določenosti vsega dogajanja, ki neprestano vodi k boljšemu življenju. Pri vsaki vaji za koncentracijo se še trdneje zakorenini v vas, vas vedno bolj usposablja, da pustite prihodnosti prosto pot, da ostanete ravnodušni in da s tem krčite pot samodejnemu izpolnjevanju želja.

Pomisliti morate, da bi vam bilo v vsakdanjem praktičnem življenju nemogoče, da bi se vsega, kar je v tej knjigi zapisano, zavestno spominjali in po potrebi uspešno uporabljali.

Vse tu na dolgo in široko opisujemo le zato, da se s tem (najprej s priznanjem opisanega, potem pa s stalnim obnavljanjem) vživite v novo in boljše pojmovanje življenja, oziroma da se navadite na to pojmovanje. Potem bo začelo samodejno delovati od znotraj navzven. Temu cilju služijo tudi v tej lekciji opisane vaje za umiritev in razmišljanje.

Pri teh vajah ne smete zaspati. Vse se mora goditi zavestno. Če vajo pravilno izvajate, dosežete stanje, ko napol bedita, napol spite in z največjo lahkoto preiščujete o tistem, kar ste sklenili misliti. Seveda se morate prej na pamet naučiti predpisane stavke.

Te vaje za umiritev in razmišljanje lahko časovno poljubno dolgo raztegnete. Vsekakor jih morate izvajati nekaj mesecev najmanj dvakrat na dan, to je zvečer, preden zaspate in navsezgodaj, takoj, ko se zbudite. Notranji mir, ki iz tega izvira, in brezbržnost do prihodnosti, vam mora preiti v navado. Vsekakor pa se morate za vse vaše nadaljnje življenje navaditi, da preiščujete o teh mislih zvečer tako dolgo, da z njimi zaspate.

Vsaka stvar nam dela težave samo tako dolgo, dokler nam ne postane navada. Ko pa se to zgodi, jo opravljamo brez truda in avtomatično, da, povzroča nam celo napor, če jo hočemo opustiti. To velja tudi za opisane vaje za umiritev in razmišljanja. Kmalu vam bodo postale navada. Občutek za uspešno zagotavljanje notranjega miru in absolutne brezbržnosti za prihodnost vas bo popolnoma prevzel, s tem pa tudi sreča, uspeh, zdravje in blagostanje.

VII. lekcija

Skrivnost uspeha je v popolni odsotnosti slehernega človeškega hotenja kaj izsiliti, v popolnem notranjem miru ter v popolni uravnovešenosti.

To, kar splošno imenujemo volja, je vse drugo kot resnična ustvarjalna volja. Ta volja povzroča ravno nasprotje od zaželenega, saj nanj tega ne prinaša naše človeško hotenje, temveč notranje prepričanje, da se bo zaželeno zgodilo.

To, iz našega notranjega prepričanja izvirajoče hotenje, ustvarjanje in delovanje se pri ljudeh izraža v mirnem vztrajanju v vseh življenjskih položajih, v potrpežljivem vztrajanju pri svojih življenjskih ciljih ter v veselem in brezskrbnem doživljanju in urejanju sedanosti.

Samo notranje prepričanje, da se bo zaželeno zgodilo, je resnična ustvarjalna volja. Njen vidni odraz sta ravnodušnost in zaupanje v vseh življenjskih položajih.

Velika napaka vseh ljudi je v tem, da hočejo zaželeno izsiliti, da se na vse kriplje trudijo to doseči, namesto da bi spoznali, da se nekaj v njih v interesu celote neprestano ustvarjalno prizadeva, da namreč izpolni prasila vsako našo željo, če ji le damo možnost s tem, da ji slepo zaupamo.

Človeku, ki je že dosegel razvojno stopnjo, ko more prasili v vseh življenjskih položajih slepo zaupati, se ne more zgoditi nič nezaželenega več.

Samo v notranjem podzavestnem hotenju je ustvarjalna moč, ki uresniči zaželeno v nas, po nas in zunaj nas. To notranje hotenje se rodi iz samega sebe, ne da bi nam bilo treba zavestno pomagati.

V smeri naših želja (to notranje hotenje) seveda deluje samo tedaj, če človek zaupa prasili in se enostavno brezskrbno in brez bojazni, po najboljši vednosti IN VESTI prilagaja zahtevam sedanosti.

Če pa se človeška volja sebično poganja za izpolnitvijo, deluje notranje hotenje, ustvarjanje in delovanje v nasprotno smer in povzroča bolezen, nesrečo, stisko in obup.

Kako nesmiselno je torej, če hoče človek karkoli izsiliti, saj takšno početje rodi brez izjeme nasprotno od tega, kar si želimo. Človeška volja s svojim upanjem, priganjanjem, stremljenjem in siljenjem botruje vsem človeškim nesrečam.

Kajti če prasila po človeku nekaj hoče, tu vendar ni prostora še za kakršnokoli človeško hotenje.

To spoznanje nam razodeva, da prasile v njenem ustvarjajočem delovanju ne smemo ovirati s svojim vmešavanjem. Prasila lahko svobodno in harmonično deluje samo tedaj, če ji v vsakem pogledu prepustimo skrb za naše življenje.

Spoznati morate, da vse v vašem življenju, vaše telo, vaši cilji, vaše ravnanje in dejanje, vaše namere in želje, predstavlja samo manifestiranje volje prasile. Če torej prasili slepo zaupate svoje življenje, se morajo že iz tega razloga vse vaše želje izpolniti. Prasila zaradi svoje vsemogočnosti in vsevednosti namreč ne more poznati nekaj nezaželenega.

Naše življenje je torej v vsakem pogledu čudovito urejeno, če si ga sami s svojim lastnim mešajočim hotenjem ne pokvarimo.

Ni nam treba za nič skrbeti, samo mirno moramo čakati, dokler zaželeno ali zavest o možnosti izpolnitve zaželenega ne pride sama od sebe.

Glavno je da vemo, da nam svojega življenja ni treba osebno določati, temveč da ga prasila sama oblikuje po želji, če ji zaupamo. To spoznanje je odločilnega pomena. Ta zavest nas odreši vsake odgovornosti, bojazni in skrbi. Naenkrat lahko veselo in brezskrbno doživljamo sedanjost ter pustimo prihodnosti prosto pot. To spoznanje nam omogoča takojšnjo izključitev slehernega izsiljujočega hotenja in s tem vseh človeških slabosti. Vse tako imenovano zlo naenkrat izgine, ker je postalo brez smisla (odveč). Človek postane naenkrat plemenit in dober. Nihče namreč ne bo več storil slabega dejanja zato, da bi izsilil boljše življenje. Spoznal je namreč, da pride zaželeno samo po sebi, če le zaupa prasili.

Vendar pa je jasno, da lahko človek tako ravna šele tedaj, če je spoznal te resnice življenja. V načrtu ustvarjanja je pač, da lahko do tega spoznanja pridemo samo prek grehov, zmot ter neuspehov, trpljenja, nezgod in bolezni, ki jim sledijo. Te so nam zaradi tega določene vnaprej in jih moramo prestati.

Zato je nesmiselno, če ljudje samim sebi ali drugim očitajo, pripisujejo krivdo in trdijo, da bi se to ne zgodilo, če bi nekaj ukrenili, ali da bi se drugače izteklo, če bi tisto opustili.

V svoji nevednosti človek očita sam sebi ali zvrča krivdo na druge. Meni namreč, da mora vendar nekdo biti kriv za neuspehe.

Ljudje pač menijo, da bi mogli, oni ali drugi, v tem ali onem primeru drugače ali bolje ravnati, če bi to le resno hoteli. Toda gre za hudo prevaro. Vsaka misel, vsak korak, vsako dejanje v človekovem življenju je vnaprej določeno. Mi lahko samo mirno čakamo, da nas očiščujoča in poučujoča sila grehov, napak in zmot privede do novih spoznanj, ki potem, če pridejo, izločijo trpljenje, ker nam omogočajo gledati življenje tako, kakršno v resnici je.

V življenju ne moremo ničesar izsiliti: ali poteka kakšna stvar sama po sebi, ali pa sploh ne poteka.

Prav tako nesmiselno in pogubno je, če hočemo določati življenje drugih proti njihovi volji (želji), pa čeprav še tako dobro mislimo. Dosežemo zmeraj le nasprotno od tega, kar smo nameravali: razočaranje in neuspeh.

Vsakdo mora v svojem življenju hoditi čisto določeno pot, ki mu je vnaprej začrtana. Pri tem ga moramo po najboljši vednosti podpirati, ne pa ovirati.

Neprestana skrb mnogih staršev glede prihodnosti svojih otrok in nenehno prizadevanje, da bi določali prihodnost svojih otrok, obeta pri obeh straneh le nesrečo. Pri tem seveda ni nihče kriv, toda nevednost nas ne obvaruje pred posledicami naših napak in zmot. Šele moč spoznanja more naše življenje predrugačiti v pozitivnem smislu s tem, da onemogoči nadaljnje napake in zmote.

Tudi nikoli ne bo nikomur uspelo poboljšati človeka z očitki in obdolžitvami. V takih primerih si samo ustvarjamo sovražnike. Šele razumevanje, ljubezen in uvidevnost naredi človeka sprejemljivega. Predvsem moramo poskušati človeka razumeti in zato premisliti tudi njegovo stališče. Šele potem bo človek pripravljen poslušati tudi naše mnenje. To pa nam odpre pot, da mu lahko pomagamo z našimi nasveti oziroma s pojasnjevanjem resnice. Pa še to lahko docela uspe le tedaj, če je ta človek že dosegel duhovno razvojno stopnjo, ko nas lahko razume.

Očitati ali nekomu pripisovati krivico, pomeni biti razočaran; pričakovali smo nekaj, kar se ni zgodilo, z drugimi besedami, hoteli smo nekaj in s tem sami povzročili, da se to ni moglo zgoditi. Dobro oziroma zaželeno pa se lahko zgodi samo tedaj, če v svoji notranjosti to že povsod vidimo in zato ne poskušamo več izsiliti. Usodi oziroma prihodnosti pustimo torej prosto pot in vse vzamemo takšno, kakršno je in se zgodi.

Tako postane človek osveščen in premišljuje: Za prasilu eksistira iz njene vsemogočnosti in vsevednosti samo dobro in zaželeno. Ker pa sem končno tudi jaz del prasilu, mora tudi zame eksistirati samo dobro in zaželeno. In ker tudi moja okolica obstaja samo iz delov prasilu, mora tudi zanjo obstajati samo dobro in zaželeno. Kje pa je potem zlo in nezaželeno: bolezen, neuspeh, nesreča, stiska in obup? Če tako premišljujemo, tega sploh nikjer ni, razen če zaradi svoje nevednosti domnevamo, da je neko zlo ali nekaj nezaželenega še možno. Potem se začnemo s svojo voljo boriti proti zlu in ga s tem hkrati uresničevati.

Čeprav to sklepanje morda marsikomu na prvi pogled lahko zveni čudno, je resnično in drži.

Človek se bo rešil vsega zla, slabega in nezaželenega šele tedaj, če bo spoznal, da zlo sploh nikjer ne obstaja.

Ker predstavlja vse vidno le navadno zrcaljenje duhovnega doživljanja, more vse zlo, slabo in nezaželeno, obstajati le tako dolgo, dokler ga duhovno priznavamo oziroma dovoljujemo.

Tako se bo človek osvobodil sleherne želje, izsiliti boljše življenje šele tedaj, ko bo popolnoma spoznal, da je vse slabo in nezaželeno le plod naše domišljije in sploh nikakršna stvarna resničnost.

Šele potem bo lahko človek postal notranje docela miren in bo prihodnosti pustil v vsakem pogledu prosto pot. Šele potem mu bo postalo docela vseeno, kaj se bo zgodilo.

Človek se bo mogel brez pomisleka prepustiti svojim notranjim duhovnim silam šele tedaj, ko bo do dobra in docela spoznal njihove lastnosti. Kratkoterminalno se bo združil z duhovnim središčem vsega dogajanja, zato bo deležen harmoničnih energij tega središča.

Čemu torej človekov lov na srečo?

Vse človeško početje se pokaže s tega vidika naenkrat strašansko nesmiselno. Mi tekamo za srečo, sreča pa teče za nami. Po vsej sili hočemo postati srečni, s tem pa povzročamo ravno nasprotno, nesrečo. Kot večje v luč, drvimo naravnost v nesrečo. Čim močnejše hočemo nekaj izsiliti, tem prej dosežemo nasprotje tega, kar hočemo. Zaradi svojega novopridobljenega spoznanja boste zdaj polagoma začeli vse v življenju gledati bolj neosebno in neprizadeto. Usposobili se boste biti ravnodušni do vsega dogajanja, ker ste spoznali, da je vse, kar zaznavamo z našimi petimi materialnimi čuti, le navadno zrcaljenje duhovnega razvojnega procesa, ki neprestano poteka. Kajti prava umetnost življenja je v neosebni opazovanju življenja kot takega. To pa zahteva spet popolno odsotnost vsakega človeškega hotenja in izsiljevanja, popolno vdanost v prihodnost, popoln notranji mir in ravnodušnost do vsega dogajanja torej. Počutiti se moramo kot gostje tega sveta, gostje pa ne smejo nikoli zahtevati, temveč morajo samo sprejemati in s svoje strani osrečevati.

Vse nas razveseljuje in se nam zdi lepo samo tako dolgo, dokler nam ni mar, dokler vse opazujemo neosebno in neprizadeto.

Takoj ko začnemo kaj zahtevati ali pričakovati, takoj ko hočemo izvleči osebno korist iz nečesa, takoj ko postanemo subjektivni in od nekoga nekaj hočemo, nam to postane težko, ker nas prebujena človeška volja z njenimi spremljajočimi pojavi, bojznijo, skrbjo, lakomnostjo, upanjem, hrepenenjem, sovraštvom zaslužnji. Pripravite se, kakor da boste že naslednjo minuto umrli, in doživljajte sedanost tako brezskrbno, kakor da boste večno živeli.

Sreča ni ne v preteklosti in ne v prihodnosti. Sreča je vselej le v sedanosti. Uživajte in brezskrbno živite torej sedanost in tega ne odlašajte na nedoločene čase. Drugače si zapravite pravico do svoje sreče. Sedanost je treba jemati takšno, kakršna je, ne pa takšno, kakršno bi radi videli. Samo tedaj bomo srečni.

Kar je bilo in kar je, ne moremo spremeniti; kar pa bo, je že dolgo določeno. Vse, kar se dogaja, pa je dobro preiščeno, modro in dobro ter služi zmerom le izpopolnitvi in izboljšanju našega življenja.

Ljudem je življenje preveč pomembno. Vse življenje je za človeka prav tako nepomembno kakor en dan ali ena noč. Kajti kar je za budnega spanje, je za nezavestnega smrt. S smrtjo spremenimo samo obstojne oblike našega življenja. Naš *jaz* je kot del prasile brez začetka in brez konca. Smrt pomeni za nas samo prehod v neko novo obliko bivanja. Ni torej važno, če umremo, tako kot ni važno, če spimo ali bedimo.

Pred tem življenjem smo živeli že nešteto prejšnjih življenj kot mi sami. Vselej smo nezavedno prevzeli vsa pridobljena spoznanja v novo življenje. Čim bolj se razvijamo v tem življenju, tem lažje bo novo življenje.

Zato je tudi prav nesmiselno napraviti samomor. Ubežati hočemo mukam tega življenja, pa vendar bomo morali v novem življenju spet začeti natanko tam, kjer smo v tem življenju prenehali.

Nihče ne more uiti samemu sebi: vsak se more rešiti svojega trpljenja samo, če se skozi spoznanje resnice sam odreši.

Ta cilj pa lahko dosežemo samo s trpljenjem. Naše življenje je očiščujoč proces. Zato ne smemo bežati pred trpljenjem, temveč ga moramo kot sredstvo za doseg cilja pozdraviti in se nanj pripraviti. Trpljenje ni nikomur prihranjeno. Vsak ga mora sam prestati. Samo trpljenje nas namreč dela razmišljajoče, samo trpljenje nam omogoča spoznavati svoje napake in zmote, samo trpljenje nas vodi k boljšemu in popolnejšemu življenju. Torej je trpljenje edina pot k odrešitvi iz trpljenja.

S spoznanjem te resnice zavestno umre človeško hotenje, da bi izsilili boljše življenje, in s tem tudi trpljenje. Na prvo mesto stopi zdaj uvidevnost, spoznanje in razumevanje. Vedno jasneje spoznavamo, da je dobro in zaželeno povsod prisotno in se nam odkriva le toliko, kolikor ga že moremo dojeti.

Šele z doseženo stopnjo svojega spoznanja preraste človek vse nižje ravni in vse zmote. Ustvarjalne sile, ki jih je prej v svoji zaslepljenosti uporabljal za negativno delovanje, začne usmerjati v najčistejši tir.

VIII. lekcija

Nenehno ponavljamo:

1. Če človek hoče nekaj izsiliti, pride vedno nasprotno od tega, kar hoče.
2. Pri vsakem hotenju je prepričanje na nasprotni strani od tega, kar hočemo.
3. Prepričanje, da se bo nekaj zaželenega zgodilo, učinkuje samo tedaj, če je odsotno vsako človekovo hotenje, vsako izsiljevanje, sleherni strah in vsaka skrb glede prihodnosti.
4. Človek hoče nekaj izsiliti le tedaj, če je prepričan, da se bo zgodilo nasprotno, kar želi.
5. Človek lahko ozdravi in uspe šele tedaj, če zdravja in uspeha NE poskuša izsiliti.
6. Človek postane brezbrizen *do vsega* in more pustiti prihodnosti prosto pot šele tedaj, ko je dodobra in docela spoznal, da je vse, kar se dogaja, vnaprej določeno, da je vse modro in dobro ter da vselej služi samo izpopolnitvi in izboljšanju življenja.
7. Če je človek dodobra in docela spoznal zakon vnaprejšnje določenosti in predvidenosti vsega dogajanja, je notranje popolnoma miren in uravnovešen.
8. Če je človek notranje popolnoma miren in uravnovešen, je avtomatično prepričan, da se bo vse zaželeno zgodilo.
9. Vse želje se lahko izpolnijo le, če ostane človek v vseh življenjskih položajih notranje miren.
10. Idealno stanje človeka je absolutni notranji mir v vseh življenjskih okoliščinah.

To novo pojmovanje življenja in ta nova življenjska usmerjenost se bosta začela zdaj počasi zrcaliti v vašem praktičnem življenju. Spočetka boste delali še mnogo napak, toda napake so zato, da se na njih učimo.

Kadar boste hoteli sami določiti svoje življenje, boste pač vedeli, da je to napačno in vodi k neuspehom.

Tedaj se boste popravili, šli boste sami vase in si znova priklicali v zavest temeljno resnico vsega dogajanja: kar se dogaja, je vnaprej določeno, modro in dobro ter služi vedno samo izpopolnitvi in izboljšanju življenja.

Spet boste izkusili, da ne moremo v življenju v svojo korist ničesar izsiliti, da moramo, če želimo, da bo šlo vse gladko in po sreči, pustiti prihodnosti prosto pot in se zaupati višjim silam.

Seveda ne boste odslej v prepričanju, da vam je prav to določeno, kratkomalo delali vse, kar bi kdo zahteval od vas.

Pač pa boste v vsem začeli gledati dobro in vse, kar je moralo priti na vas, opazovali z razumevanjem in brez predsodkov.

Vse osebne sklepe in odločitve boste sprejemali v svojem praktičnem življenju samo v popolnem soglasju s svojim notranjim *jazom*, ne da bi zunanji svet kakorkoli vplival na to. Potem se boste vedno lahko zanesli, da so takšni sklepi pravilni.

Če bi pa kdaj glede kakšne stvari ne prišlo do absolutnega soglasja z vašim notranjim *jazom*, z drugimi besedami, če kdaj ne bi vedeli, kako bi se odločili, lahko brez kakršnekoli škode mirno čakate in zadevo prepustite prihodnosti. Zadeva se bo tedaj sama od sebe uredila, ker je vaš višji *jaz* kot del prasile vsemogočen in vseveden ter zato tudi povsem harmoničen. In želje se bodo izpolnile.

Pravilno razumevanje in pojmovanje vsega, kar je tu napisano, se bo torej uveljavilo šele v vsakdanji praksi, potem ko vas bodo spametovale razne napake in iz njih izvirajoč neuspeh; vzrok za neuspeh zdaj poznate.

Vsaka želja, pa naj bo kakršnakoli, se izpolni samo tedaj, če popolnoma ničesar ne storimo, da bi jo hoteli izsiliti.

Kdaj pa hoče človek nekaj zaželenega izsiliti? Samo po sebi umevno, da tedaj ko domneva, da se zaželeno iz določenega razloga ne bo zgodilo ali kadar ne ve, kako bi se obnašal, da bi se zgodilo samo po sebi.

Če pa človek domneva, da se bo nekaj zaželenega iz kakršnegakoli razloga zgodilo, ali če ve, kako se mora obnašati, da se nekaj zaželenega more oziroma mora zgoditi, je v obeh primerih notranje prepričan o samoumevnosti izpolnitve zaželenega. Zato se zaželeno dejansko pojavi in odpade tudi vsako zavestno prizadevanje za to.

S primerom iz praktičnega življenja bomo zdaj odgovorili na vprašanje, kako moramo ravnati v odnosu do drugih, da se bo lahko nekaj zaželenega zgodilo.

Gotovo se je že pripetilo, da ste se strašno jezili, ko se kdo proti vam ni obnašal tako, kakor ste to želeli: ni vam izkazal potrebnega spoštovanja, ni vas resno jemal, omalovaževal je vaše načrte, ni vam zaupal, obnašal se je neprijazno in tako naprej.

Bili ste užaljeni in ste se na vso moč trudili, da bi tega človeka pridobili zase. Z drugimi besedami, prizadevali ste si, da bi nekaj zaželenega dosegli s silo.

Zato pa se je vedenje tega človeka do vas samo še poslabšalo, namesto da bi se izboljšalo.

Kaj boste storili v tem primeru zdaj, ko ste si pridobili novo vednost?

Prikličite si v zavest, da se lahko želja izpolni samo tedaj, če njene izpolnitve nočemo izsiliti, če nam za izpolnitev sploh ni mar.

Doslej ste se trudili za naklonjenost tega človeka in ste hoteli pri njem s silo nekaj doseči in po zakonu, da prizadevanje povzroča ravno nasprotno, se je moralo kot protiučinek zgoditi ravno nasprotno od tega, kar ste si želeli.

Če je v življenju vse, kar se dogaja, vnaprej določeno, modro in dobro, je vendar vse, kar se godi, že samo po sebi dobro. Iz tega enostavnega razloga se nam ni treba nikjer prizadevati ali hoteti kaj izsiliti.

Ker je v življenju vse, kar se godi, vnaprej določeno, modro in dobro, nam je res lahko popolnoma vseeno, kaj se je že zgodilo, kaj se trenutno dogaja ali kaj se še bo zgodilo, ker, prvič, sploh ne moremo ničesar spremeniti in ker se, drugič, nekaj slabega sploh ne more zgoditi.

Če se pravilno vživimo v to življenjsko modrost, skoraj ne moremo prav doumeti, kako sili danes še vedno večina človeštva naravnost v nesrečo.

Na drugi strani pa spet začudeni ugotavljamo, kako se začenja vse v našem življenju čisto samo po sebi urejati in oblikovati nam v prid.

Toda vrnimo se spet nazaj k našemu primeru. Odslej storite glede tega človeka samo to, kar vam narekuje vaše novo pridobljeno znanje, vaša vest in spoštovanje samega sebe in pustite prihodnosti docela prosto pot.

Doslej ste tekali za tem človekom, se mu dobrikali in počeli vse mogoče, da bi se mu prikupili in ga pridobili zase. Zdaj pa vam bo postalo popolnoma vseeno, kako se z vami obnaša, kaj misli o vas in kako bo sprejel to, kar mu boste pri ponovnem srečanju povedali.

Prav ničesar več ne boste ukrenili, da bi si pridobili njegovo naklonjenost.

Vaša želja, da bi mu, ali da bi pri njem kaj dosegli, bo zaradi novopridobljenega spoznanja izginila.

Do tega človeka boste ostali notranje popolnoma ravnodušni in mirni. Ne boste več tekali za njim. Če pa boste morali priti z njim spet v stik, boste neprisiljeni in prijazni, kakor bi se med vama prav nič ne zgodilo.

Tudi če bi se ta človek začel kot prej žaljivo vesti, vas to ne bo niti najmanj motilo.

V skladu s svojim novopridobljenim spoznanjem se lahko zgodi samo dobro, če ostanemo notranje mirni in pustimo prihodnosti prosto pot. Tako ali tako nam bo čisto vseeno, kako se ta človek vede do vas. Ureditev te zadeve boste kratkoma prepustili prasilu.

Če se bo ta nova duhovna usmeritev v vas ukoreninila, boste lahko opazili v vedenju tega človeka do vas spremembo, ki bo vzbudila pozornost. Vlogi bosta tako rekoč zamenjala. To, kar ste se prej vi trudili doseči pri njem, bo sedaj on skušal doseči pri vas. V trenutku bo zanj pomembna vsaka vaša beseda in vsi vaši načrti. Brez prizadevanja z vaše strani bo z zanimanjem prisluhnil, kaj mu boste povedali. Nenadoma vam bo zaupal in končno začel celo iskati nasvete in pomoč pri vas.

Vse, za kar ste se prej vi pri njem zaman prizadevali, se bo sedaj zgodilo samo po sebi, ker se več ne trudite, da bi to dosegli s to novo duhovno usmeritvijo ste se vključili v tok vsega pozitivnega dogajanja. To dejstvo ne more ostati brez učinka. :

Sčasoma boste tudi uvideli, da lahko z vsemi ljudmi o vsem prosto in odprto govorite. Ljudje, ki še niso tako osveščeni, vas v marsičem seveda ne bodo mogli razumeti. Zato naj bo vaše načelo, da drugim, če bi bilo potrebno, posredujete svoje znanje, prilagojeno njihovi zmožnosti za sprejemanje.

Tako se bodo ljudje začeli zares zanimati za vas. Ljudi pač privlači to, česar še ne morejo razumeti in doumeti, pa v tem kljub vsemu slutijo neko moč. Drugače bi višji razvoj pač ne bil mogoč.

Če pa skušamo radovednost soljudi, ki še ne morejo do naših sfer spoznanja, zadovoljiti v obliki, ki je za njih nerazumljiva, se obrnejo od nas in naš osebni vpliv nanje preneha. Notranji nagon po izpopolnitvi, ki jih prav tako navdihuje kot nas same, namreč pri njih ne najde več hrane.

Zato moramo pri določenih ljudeh uporabljati pretežno sugestijo, ker so zanje čiste spoznavne sile še neprebavljive.

Vaše načelo naj bo tudi, da pustite soljudi, kolikor je le mogoče, v nevednosti glede vas samih. Načelno nikoli ne govorite o sebi, zlasti pa ne o svoji prihodnosti.

Osvojite si tudi moč, da boste zaupano ohranili, kajti vsaka skrivnost, ki ostane skrivnost, je kakor naložen kapital, ki se obrestuje.

Če potrebujete sodelovanje ali pomoč, ne pustite, da bi morda kdo mislil, da je od tega odvisna vaša življenjska sreča. Pojasnite mu, da njegovo sodelovanje ali njegova pomoč koristi njemu samemu. Seveda mora biti to tudi res. Kakorkoli se potem že taki pogovori končajo, vas ne sme zapustiti vaš notranji mir, samozavest in ravnodušnost do prihodnosti. To je bilo le nekaj smernic za ravnanje v stikih s soljudmi. Sčasoma se boste še sami izpopolnili. Pomislite vselej, da imate v svoji notranjosti veliko boljšega vodnika in svetovalca, kot bi lahko ta učbenik kdajkoli postal.

IX. lekcija

Za gladko in harmonično oblikovanje moramo prasili prepustiti skrb za vse v našem življenju. Sleherno izsiljevanje, upanje in pričakovanje, mora utihniti, šele potem se lahko zaželeno zgodi. To velja tudi za naše bolezni.

Prasila v svoji popolni harmoniji vselej hoče, da ozdravimo, oziroma da smo zdravi. Čaka samo na to, da mi v svojem razvojnem procesu to dejstvo spoznamo in ji potem zavestno zaupamo.

Bolnik, ki se v prepričanju, da bo ozdravel, odpravi v zanj svet kraj, kjer se dogajajo čudeži, nezavedno izključi svojo osebno voljo, otroško zaupa sili, v katere pomoč veruje, moli za pomoč in potem prepusti usodi prosto pot. Ničesar si ne prizadeva, je popolnoma miren in vdan. Enostavno čaka, kaj bo. Svoje ozdravljenje je prepustil višji sili in zato se čudež ozdravljenja tudi zgodi.

Pri takšni duhovni naravnosti človeka lahko deluje prasila prosto, harmonično in v smeri izpolnjevanja želja. Vsej človeški znanosti v posmeh človeka ozdravi.

Za vsak uspeh v življenju smo dolžni zahvalo svojemu zaupanju v prasilo. Ker tudi naša okolica obstaja iz delov prasile, zaupajmo tudi svoji okolici. Zaupati, pomeni prepustiti se tistemu, ki mu nekaj zaupamo, na milost in nemilost, da zaupano uredi tako, kakor se njemu zdi prav.

Če nekomu na ta način resnično zaupamo, v njem vidimo samo dobro. Ta oseba bo izgubila vsako moč, da bi nas razočarala. Pri tem je povsem vseeno, za koga ali za kaj gre.

Če nekomu zaupamo, ne zaupamo neposredno njemu, temveč posredno prasili, ki usmerja njegovo ravnanje v naše dobro.

Ker pa ne moremo vedeti, kako se bo dobro za nas izteklo, se ne smemo zmeniti za zakasnitve, dozdevne neuspehe in podobno. Pogosto šele mnogo pozneje spoznamo, da bi sicer nikoli ne mogli dobiti zaželenega.

Tako človek spoznava, da o svojem življenju ne odloča sam, niti ne drugi ljudje ali druge stvari, ampak edinole volja prasile. Ker pozna zakon modre vnaprejšnje določenosti in predvidenosti, ki izpolnjuje želje, se ne muči več z vprašanjem, kaj bo, ampak enostavno prepusti vse v svojem življenju višjim silam.

Takšno zaupanje prestavlja gore in je v najbolj resničnem pomenu besede vsemogočno.

Vse zaželeno, katerega ureditev zaupate oziroma prepustite prasili, se uresniči brez izjeme. Vseeno je, kakšno bolezen imate: če njeno ozdravljenje dejansko prepustite prasili, če ste glede svoje bolezni povsem brezbrizni, potem boste tudi ozdraveli.

Nešteti bolniki, ki jim je znanost že napovedala smrt kot nekaj, kar se samo po sebi razume, so spet ozdraveli samo zaradi pravilnega mišljenja. V človekovem življenju ni razloga za obup. Vsak človek ima v svojem zaupanju do prasile moč, da more odpraviti vse bolezni in vso svojo nesrečo.

V življenju nikoli ne moremo natančno vedeti, kaj bo. Zato tudi ne smemo skrbeti, kako in kdaj se bo kaj zgodilo. In tako se zgodi to, kar si želimo.

Človek, ki uporabi vse napore, da bi ostal zdrav, bo gotovo zbolel. Drugi pa, ki se ne boji na svoje zdravje, bo vedno ostal zdrav. Prvi ne zaupa, drugi pa zaupa.

Prvi je kaznovan, drugi poplačan.

Največje zlo naše tako imenovane civilizacije so obširni ukrepi zoper bolezni. Čim bolj civiliziran je današnji človek, tem bolj se boji bolezni. Današnjemu človeku že v otroški dobi sistematično vtepajo v glavo bolezni tako, da mora slednjič verjeti vanje. Strogo varovani otroci mnogih staršev ne smejo niti koraka napraviti sami, načrtno jim uničujejo sleherno zaupanje, vsak dan jih opozarjajo samo na to, da jih ogroža tisočero nevarnosti. Nikomur ne pride na misel, da bi rekel: Nič se ti ne more pripetiti, če zaupaš višjim silam. V svoji nevednosti se starši in vzgojitelji čutijo dolžne skrbeti za dobro otrok in so prepričani, da jih s tem ljubijo. Ne slutijo pa, da prav s tem gojijo njihovo nesrečo.

Strah pred boleznijo je najzanesljivejše sredstvo, da bomo zboleli. Na vsem svetu ni bolezni in ne zla, ki bi nas moglo zadeti od zunaj. Milijarde bacilov lahko roji okrog nas. Če prasili zaupamo, nam ne morejo do živega. Epidemija pomeni samo množični strah. Vse se rodi šele v naši lastni domišljiji. Bojimo se vedno samo lastnih duhovnih prikazni.

Človek prihodnosti ne bo poznal nobene bolezni. Obsojal bo bolezen kakor slabo vedenje. Nešteto ljudi se danes celo ponaša s svojimi boleznimi. Pusti se pomilovati od drugih in zahteva največjo obzirnost. Nešteto ljudi ostane danes že zaradi najmanjše nerazpoloženosti v postelji in s tem goji najbolj prefinjene bolezni.

Bolezni nobenega človeka ne smemo jemati resno, ker ga to dela le še bolj bolnega. Povedati mu moramo, zakaj je bolan in kako mora ravnati, da spet ozdravi.

Določenost človeka ni v bolehanju in tuhtanju o tem, temveč v vztrajanju pri svojih življenjskih ciljih, v delu. Delo krepi, delo odganja slabe misli, delo osrečuje, zadovoljuje in razveseljuje človeka.

Če delamo, živimo v sedanjosti, kakršna je, in se pri tem čutimo srečne in zadovoljne. Če pa lenarimo in tuhtamo, hrepenimo po boljši prihodnosti, ki pa na ta način nikoli ne more priti.

Močan, zelo zaposlen kmet redko zboli, ker nima časa misliti na bolezen in si razkošja, da zboli, sploh ne more privoščiti

Mnogi upokoјenci zbolijo in kmalu umrejo. Zakaj? Ker nimajo več dela, ker se začenjajo čutiti bolne, stare in odveč, nazadnje to tudi postanejo. Če bi poiskali novo, ustrezno in zanimivo dejavnost, bi se njihovo hiranje takoj spet spremenilo v življenje in vzpon.

V človekovem življenju ni prestanka. Pozna samo pot navzgor ali navzdol. Dokler delate in zasledujete svoje življenjske cilje, se vzpenjate, ne glede na to, koliko ste stari. Brž ko opustite svoje delo in svoje življenjske cilje ter nameravate počivati na svojih lovorikah, drsite s hitrostjo vetra navzdol. Sodite med staro šaro, ki jo je treba odstraniti. Tako terjajo zakoni življenja.

X. lekcija

Iz vsega tega je razvidno, kakšne mogočne sile delujejo in vladajo v vas in kako nevarne lahko postanejo za vas, če izgubite soglasje z njimi.

Vaša volja, na katero ste bili doslej tako ponosni, vaša svobodna osebna volja, je vaš največji sovražnik.

Hoteli ste, hoteli po vsej sili vse mogoče in nemogoče in tako gradili ravno nasprotno od tega, kar ste hoteli. Zato se vas je lotil najgloblji obup in onemogla jeza, da usoda tako slabo ravna z vami.

Še enkrat ponovimo: S svojim razumskim mišljenjem si poskuša človek logično razjasniti različne učinke. Z napačnim presojanjem dozdevnih dejstev pride do napačnih sklepov, nato verjame vanje, si zato ustvari napačen življenjski nazor, ki potem izpodrine izpolnitev želja in uresniči nasprotno, kar si želimo.

Primer! Opazujemo nekoga, ki je prehlajen. Skušamo najti vzrok prehlada in nekako pridemo do domneve, da je prehlad povzročil prepih. O pravilnosti svojega sklepanja smo notranje prepričani. Zaradi svojega napačnega sklepanja vidimo zlo, ki nas ogroža. Začnemo se bati tega zla in boriti proti njemu.

Čim bolj se ga zdaj bojimo in se proti njemu bojujemo ter ga skušamo preprečiti, tem hitreje in močnejše zlo dejansko nastopi. Strah pred njim stopa v sorazmerju z močjo napačnega prepričanja, ki zlo povzroča.

Tako se rodi vse nezaželeno, pa naj gre za bolezen ali druge neprijetnosti. Vzrok je vselej naša lastna nevednost, zaradi katere nastane napačen življenjski nazor, ki potem začne delovati namesto izpolnjevanja želja.

Vsaka bolezen mora postati tem hujša, oziroma se mora pojaviti tem hitreje in močnejše, čim bolj se je bojimo in čim bolj se skušamo zavarovati pred njo

Dokler se torej človek boleznim boji in se zato skuša zavarovati pred njo, dokler se človek zoper boleznim bojuje in jih hoče preprečiti (torej pričakuje zdravje, se ga nadeja in hrepeni po njem), ne more ozdraveti. V teh primerih je namreč notranje prepričan, da je bolan oziroma, da bo zbolel.

Samoprepričanje pa ima moč, da oblikuje naše življenje v svojem smislu.

Moč, ki more pregnati vsako bolezen in vsako nesrečo, je v notranjem prepričanju, da smo varni pred vsako boleznijo in pred vsako nezgodo. Do tega podzavestno delujočega prepričanja in iz njega izvirajoče popolne brezbriznosti do vsega dogajanja pa pridemo po spoznanju, da je vse, kar se dogaja, vnaprej določeno, modro in dobro, da ima vse, kar se dogaja, svoj določen smisel in namen ter da vse, kar se dogaja, služi vselej le izpopolnitvi in izboljšanju življenja in s tem tudi izpolnitvi želja.

Šele ko človek popolnoma spozna, da je v njegovem življenju vse vnaprej določeno, modro in dobro, da ne more v svojem življenju prav ničesar spremeniti, da je moral zaradi zakonitega razvojnega dogajanja iz lastne nevednosti povzročati in prestajati vse svoje bolezni, neuspehe in nezgode, da bi po njih z opazovanjem nasprotja poznal vsemogočnost prasile, ki izpolnjuje želje, more popolnoma izumreti njegova osebna človeška skrb in bojazen in na njuno mesto stopiti popolno zaupanje in z njim popolno izpolnjevanje želja.

Če človek spozna zakon vnaprejšnje določenosti in modre predvidenosti vsega dogajanja, zamre njegovo človeško hotenje, da bi izsilil boljše življenje, in s tem zamre tudi bolezen, nesreča in revščina. Tak človek ničesar več ne zahteva od življenja, in zato se mu vse, po čemer je doslej hrepenel, zgodi samo po sebi. Ne čuti se več odgovornega za svoje življenje, ne skrbi več za to, kaj bo, prihodnosti mu ni prav nič mar, usodi pusti prosto pot, enostavno se prepusti prasili in notranje popolnoma miren in uravnovešen do življa sedanjost.

Človeku ni treba skrbeti za jutri. Za jutri, enako tudi za danes, skrbi prasila sama in vse ureja po naših željah, če ji to skrb dejansko prepustimo. Saj bi bilo naravnost smešno misliti, da bi sila, ki nas je ustvarila, zdaj od nas zahtevala, da bi morali s človeškimi sredstvi skrbeti za oblikovanje svoje usode.

Prasila vedno skrbi za nas, čisto vseeno je, ali to vemo ali ne. V smeri naših želja deluje seveda samo, če ji zaupamo, ji prepustimo skrb za vse v svojem življenju in ostajamo zato aktivno pasivni do vsega dogajanja.

Tudi veliki verski ustanovitelj in oznanjevalec resnice iz Nazareta je izrazil nespremenljivi zakon vnaprejšnje določenosti in nujnost absolutnega zaupanja in absolutne vdanosti v voljo prasile z besedami *Zgodi se Tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji*.

Človeku, ki začenja spoznavati in zato tudi praktično uporabljati to vzvišeno modrost, se vedno redkeje primeri kaj nezaželenega. Vse dozdevne nesreče, ki so mu doslej grenili življenje, ima le še za sredstvo, s katerim dosega svojo vse večjo popolnost. In nazadnje iz njegovega življenja docela izginejo bolezni, neuspeh, nesreča, obup in beda. Na mesto še delne nevednosti počasi stopa čista vednost iz spoznanja.

Na mesto dvoma, bojazni in skrbi stopa zdaj čisto zaupanje v prasilo. Sledi absolutna brezbržnost do vsake morebitne misli o kakšni nevarnosti.

Morate me prav razumeti! Vsake nevarnosti se moremo zavedati in jo zato doživeti samo z mislimi. Spoznanje, da smo nenehno pod varstvom prasile in s tem varni pred vsem slabim, pa ima zaradi možnosti takojšnje pravilne duhovne usmeritve, ki izvira iz tega spoznanja, moč v hipu nevtralizirati in napraviti neučinkovito vsako misel o nevarnosti, ki bi se še kdaj pojavila.

Pravkar smo spoznali, da so vse misli o nevarnosti in z njimi tudi vse tako imenovane *slabe stvari* navadni prividi in neresničnost.

Kajti vsa materialna, z našimi petimi čuti zaznavna *dejstva*, ki se ne ujemajo s čisto duhovnimi dejstvi in spoznanji, temelje na prevari in predstavljajo zrcaljenje naše lastne nevednosti.

Ta tako imenovana *materialna, na nas slabo delujoča dejstva*, ostanejo za nas tako dolgo resnična, dokler jih s spoznanjem duhovnih dejstev ne popravimo in odstranimo iz našega miselnega sveta.

Toda tudi ti, iz naše nevednosti povzročeni, nezaželeni pojavi in zaznave so vnaprej določeni, modri in dobri. Prav brez njih ne bi nikoli imeli možnosti opazovati nasprotja in bi zato nikoli ne mogli spoznati resnice.

Takšno gledanje na življenje nas že zaradi tega osvobodi vsega slabega. V vsem naenkrat vidimo samo dobro. Tako slabo oziroma nezaželeno nima več nobene hrane in možnosti za obstoj. Jasno je, da mora zato, ker v vsem vidimo samo dobro, izginiti sleherna bojazen in skrb. Vsak zlahka prepusti prihodnosti svojo pot. Vsak človek more s takšnim življenjskim naziranjem ostati miren in uravnotežen v vsakem življenjskem položaju, saj dobro ve, da je vse, kar se zgodi, lahko samo dobro in zaželeno.

Prosim vas, da pravkar povedano natanko razmislite! Brž ko boste to doumeli, se bo vaše življenje presenetljivo obrnilo na bolje.

Ne samo, da vam prihodnosti ne bo mar. Začeli boste tudi v vsem gledati dobro.

Je pač tako, da vse slabo oziroma nezaželeno lahko izgine šele potem, ko začnemo te stvari kakorkoli imeti za dobre in se zato nehamo bojevati zoper nje.

Vedno jasneje spoznavamo, da nevarnosti v resnici sploh ni. Vse tako imenovane nevarnosti: bolezen, neuspeh, nesreča in drugo si oblikujemo vedno samo iz nevednosti v lastni domišljiji. Ker jih potem imamo za nekaj pretečega, se jih bojimo, se proti njim bojujemo in jih hočemo preprečiti — zato se potem tudi uresničijo.

Slabo za nas povzroči samo naša duhovna opredelitev nečesa za slabo in iz tega izvirajoči strah. Stališče popolne brezbriznosti do vsega dogajanja napravi torej nekaj slabega za nemogoče. Ravnodušnost namreč skriva v sebi nasprotje strahu, torej notranji mir in uravnoteženost, zaupanje prasili in gledanje dobrega v vsem.

Stališče ravnodušnosti do vsega dogajanja je potemtakem najvišja stopnja. Onemogoča tudi nekaj slabega. Življenje ne more več škodovati tistemu, ki se življenja ne boji več, ki se brezbrizno sooči s tem, česar se je prej bal, ki vsemu dogajanju pusti prosto pot in začne v vsem gledati dobro.

Vse to je prav težko razložiti tako, da bi vsak takoj razumel in spoznanje praktično uporabil. Gre za razsvetljenost vsakega posameznika, ki je seveda soodvisna od dosežene razvojne stopnje. Zato ne smete izsiliti, da bi razumeli kakšno nejasnost ali celo s silo dosegli opisano duhovno držo.

Nezaželeno stanje bi se v takem primeru po zakonu, da prizadevanje povzroči ravno nasprotno, samo še poslabšalo.

Razumevanje bo prišlo čisto samo posebi toliko bolj, kolikor bolj se boste tudi do tega razumevanja postavili na stališče popolne brezbriznosti.

Vendar že samo dejstvo, da se zanimate za ta učbenik, dokazuje, da ne more več biti daleč dan, ko boste vse tu povedano lahko popolnoma dojeli in uspešno uporabljali. Vsa ta spoznanja se bodo počasi vedno globlje ukoreninila v vas. Postajali boste vse bolj uravnoteženi. Postajali boste vedno bolj brezbrizni do prihodnosti, v vsem dogajanju boste videli modro delovanje prasile, ki izpolnjuje želje.

Sčasoma boste lahko vedno bolj prepustili prosto pot vsem življenjskim okoliščinam, ki ste se jih doslej bali. Spoznanje o navzočnosti dobrega v vsem in povsod bo nenehno raslo v vas. Postali boste mojstri in spoznali smisel in globok pomen naslednjih misli. Če smo mirni, pustimo prihodnosti prosto pot in v vsem gledamo dobro, vedno in brez izjeme se mora zgoditi samo dobro in zaželeno.

Če s tega vidika gledamo na življenje, se nam mora vse naše prejšnje početje zazdeti resnično smešno. Strogo smo pazili na to, da dosežemo lastno srečo in srečo svojih dragih. Nenehno smo skrbeli zase in za druge, prepirali smo se med seboj, hoteli smo kaj preprečiti, bali smo se in bojevali za svojo srečo. Tako smo z matematično zanesljivostjo povzročili nesrečo, ki smo jo hoteli preprečiti.

Če je vse, kar se dogaja, vnaprej določeno ter modro in dobro, je vendar nesmiselno siliti, odločati se o nečem, določati ali se izogibati stvari, h kateri nas silijo zahteve sedanjosti. Prav tako nesmiselno je določati življenje drugih. Lahko jim po možnosti le pomagamo in stojimo ob strani.

Nikakor pa jim ne moremo prihraniti trpljenja, ki jim je določeno. Prestati ga namreč morajo kot sredstvo svoje lastne odrešitve.

Vsaka skrb in bojazen izvirata le iz občutka odgovornosti. Človek napačno misli, da mora sam določati svoje življenje in življenje drugih. Zato se muči z očitki in sklene, če mu spet spodleti, da bo v prihodnje še bolj pazil. Zato pa postaja vse le še slabše.

Nihče ni za nič odgovoren. Vsak je pravzaprav, gledano z vidika predestinacije, brez krivde, ker ima samo spoznanje resnice, ki se ne more z ničemer izsiliti, moč, da izloči vse nezaželeno.

Resnico, po kateri moremo iz svojega življenja izločiti bolezn, nesrečo, neuspeh, revščino, bedo in vse, praktično uporabimo tako, da smo povsem brezbržni do vsega dogajanja, da gledamo v vsem res samo dobro, da torej popolno zaupamo prasilu.

Tisoči zgledov iz praktičnega življenja dokazujejo, da je tako.

Popadljiv pes se vam približuje. Če se tega psa ustrašite in skušate zbežati, vas bo gotovo napadel. Če pa ostanete do psa notranje popolno brezbržni in mirni, vam ne bo storil nič žalega.

V dogajanju predvidevate samo dobro in zato pustite prihodnosti prosto pot. Psu odvzamete vsako moč in možnost, da bi vam storil kaj zlega.

Povsem enako, kakor v primeru tega psa, je v vseh življenjskih položajih, najsi gre za bolezn ali druge udarce usode. Če se česa bojimo in ne zaupamo, menimo da se bo zgodilo nekaj slabega in tako izsilimo zlo. Če pa se komu, prezirajoč vsako tako imenovano nevarnost oziroma vsako misel o nevarnosti, kratko malo predamo, naj stori z nami kar hoče, mu zaupamo, v dogajanju predvidevamo dobro. S tem dosežemo, da se dobro uveljavi.

V prvem primeru nam nekaj ni bilo vseeno. Čutili smo se slabotne in nemočne. Zato je delovala naša osebna človeška volja, da bi izsilila zaželeno oziroma pregnala nevarnost. Bili smo notranje prepričani, da se bo zgodilo nekaj nezaželenega. Zato se je to tudi zgodilo.

V drugem primeru pa nam je bilo povsem vseeno. Zaradi tega je mirovala tudi naša osebna človeška volja. Bili smo prepričani, da se bo zaželeno zgodilo.

Kadar nam je vseeno, smo namreč notranje prepričani, da se bo zgodilo nekaj zaželenega. In iz tega preprostega razloga se to tudi zgodi. Če pa nam nekaj ni vseeno, smo tedaj notranje prepričani, da se bo zgodilo nekaj nezaželenega. In zato se to tudi uresniči.

V vseh dogajanjih vedno znova opazujemo naslednja zakona:

1. Če pustimo prihodnosti prosto pot, se zgodi vselej in brez izjeme zaželeno.
2. Če hočemo od prihodnosti nekaj izsiliti, se zgodi vedno brez izjeme ravno nasprotno.

Ta dva zakona delujeta vedno in povsod, ne glede na to, ali ju poznamo, ali ne.

Bogatemu staremu samcu, ki je zaradi svoje težke bolezni že mesece ležal v postelji in ni mogel že skoraj ničesar zaužiti, so zdravniki na njegovo jasno vprašanje obzirno povedali, da bo živel le še malo časa. Tedaj ga je nenadoma obšel občutek brezbriznosti in si je mislil: *No, pa naj pride do tega! Usoda naj me uniči, če jo to veseli.*

Naenkrat se je počutil bolje. Spet je dobil apetit, vstal je, se oblekel, naročil obilno večerjo, zraven pil močno vino, povabil k sebi še nekaj prijateljev ter z njimi popival vso noč.

Od ure do ure se je počutil bolje in kmalu nato docela ozdravel.

To dozdevno čudežno ozdravljenje je povzročila samo njegova popolna brezbriznost za tisto prihodnost. Mož je preziral vsako nevarnost, naravnost izzival jo je.

Začel je živeti, kakor se mu je ljubilo, podzavestno zaupal vse želje izpolnjujoči prasili in iz tega preprostega razloga spet ozdravel.

Tu vam pač ne opisujem *materialno trdno stoječih dejstev*, s katerimi skuša današnja v materialno usmerjena znanost dokazati svoje trditve. Za nas je to brez vrednosti, čeprav s svojimi petimi čuti opazujemo *materialno življenje*, moramo vendar vse, kar se dogaja, notranje gledati in spoznavati. Tako imenovana dejstva sama na sebi ničesar ne dokazujejo. Ta dejstva so samo brez vsebinska ponovitev duhovnih stanj in niso vzrok dogajanja.

Znati moramo gledati za kulise materialnega dogajanja in ugotoviti vzroke materialnih zaznav. Opazujemo pač to, kar se nam prikazuje kot materialno dogajanje. Nikoli pa iz tega ne delamo dokončnih sklepov. Vse materialno namreč predstavlja zgolj brez vsebinsko zrcaljenje duhovnega dogajanja.

Neki berlinski časopis je objavil pod naslovom Eksperimenti profesorja Chodoanskega naslednji zanimiv članek:

Neki raziskovalec, namreč profesor Chodoansky, je šel v svojem stremljenju, da bi razrešil vprašanje prehlada, tako daleč, da se je namerno izpostavljajl vsem mogočim priložnostim za prehlad, da bi lahko opazoval njihovo učinkovanje na svoje počutje. Tako se ni bal po mrzli kopeli pri 8° C nag in moker postaviti pred odprto okno in se dalj časa izpostavljati mrzlemu prepihu. Ali pa je šel z razgretim in prepotenim telesom v ledenomrzlo vodo, kjer je ostal tako dolgo, da se je od mraza tresel po vseh udih. Nekoč si je dal tudi napraviti luknjo v okensko steklo, tako da je več ur deževalo in pihalo na tiste dele telesa, na katerih se najprej pojavi revmatično stanje, namreč na obraz in okolice kolka, toda zaman. Vsi ti in podobni poskusi, ki jih je šest let pogosto ponavljal, niso povzročili, da bi se kakorkoli prehladil.

Profesor Chodoansky preprosto ni poznal bojazni pred prehladom, nasprotno, celo privabljal ga je. Čisto vseeno mu je bilo, kakšne posledice bi zanj mogle iz tega nastati. Hotel je izsiliti prehlad za svoje poskusne cilje. Po zakonu, da prizadevanje povzroča ravno nasprotje, se sploh ni mogel prehladiti.

Če ste se doslej na primer bali vsakega prepiha, ker vam je po izkušnjah povzročil prehlad, se zdaj postavite naravnost na prepah, da bi se prehladili. In se ne boste prehladili, ker ste ostali mirni in ravnodušni do prepaha. Zato se vam ne more zgoditi nič nezaželenega.

Če ste doslej trpeli zaradi zaprtja, delajte odslej vse, čemur ste se doslej izogibali, da bi preprečili zaprtje. Prezirajte nevarnosti, prepustite zaprtju, naj stori z vami, kar hoče, izzivajte zaprtje, da vas vendar dokončno uniči; jejte vse, kar vam diši, ne jemljite ničesar več in bodite popolnoma brezbrizni do vsega, karkoli se že zgodi.

Vaše zaprtje bo popustilo in prebava se bo sama od sebe uredila.

Zaradi kakršnekoli bolezni že trpite, delajte odslej bolezni navkljub vse, čemur ste se doslej izogibali. Brez kakršnegakoli protiukrepa se preprosto postavate prihodnosti na razpolago.

Takšno duhovno držo imenujemo slepo zaupanje prasili. Razodeva se v stališču absolutne brezbriznosti za prihodnost. Posledica te drže je, da se zaželeno zgodi.

Poskušajte se tako ravnati in videli boste, da je dejansko tako. Toda dobro pomislite: storite to in ne morda poizkusite! Kajti med storiti in poizkusiti je ogromna razlika. Če pa bi se v tem ali onem življenjskem položaju, ki se vam zdi posebno težak, v začetku to stališče popolne brezbriznosti zdelo še neizvedljivo, vam tudi ni treba obupati. Vsi se šele približujemo popolnosti in v takih primerih se boste morali hočeš nočeš zadovoljiti z danes še vsesplošno običajnimi medicinskimi metodami, ki poskušajo človeku pomagati na temelju ustaljenega zaupanja.

Vendar vam bo tudi v teh primerih ta nova usmeritev do življenja stala ob strani kot izredno dragocena pomoč in opora. Prej ali slej bo tudi za vas nastopil trenutek, ko boste z največjo samoumevnostjo absolutno brezbrizni do prav vseh življenjskih situacij.

Pred kratkim je več revij objavilo naslednji članek:

Mlad, bogat mož je imel hudo obliko tuberkulozo. Iz vedenja zdravnikov je povzel, da ne more več pričakovati izboljšanja. Sebi in drugim ni hotel biti v breme in začel je sam iskati smrt. Bolezni navkljub je jedel in pil kakor zdravi ljudje, postal je drzen športnik, avtomobilski dirkač in akrobatski pilot. Iz občutka brezbriznosti za prihodnost je postavil nešteto rekordov, vendar zaželene smrti ni dočakal. Po mnogih letih pa se je zaradi ponovno prebujenih vzgibov volje ponesrečil z letalom in se ubil. Njegov domači zdravnik se je zanimal za njegovo telesno stanje. Ko je seciral njegovo truplo, so bila na njegovo veliko presenečenje pljuča popolnoma zdrava.

Tisoči zgledov iz praktičnega življenja, pa naj gre za kakršnekoli situacije, dokazujejo, da zaupanje in hkratno poudarjanje dobrega v vsem, kar se zopet razodeva v stališču absolutne brezbriznosti do vsega dogajanja, poraja zaželeno.

Nesreča bo izginila šele tedaj, ko bo človek do dna spoznal moč zaupanja, ki izpolnjuje želje, in hkrati poudarjal dobro v vsem.

Tudi vprašanje svetovnega miru se ne da rešiti na noben drug način. Narodi se bodo razorožili šele potem, ko bodo spoznali, da je najmočnejše obrambno orožje, ki ga človek ima, slepo zaupanje, torej poudarjanje dobrega v vsem.

Najmočnejši človek, ki mu nihče ne more do živega, mirno in brez vsake zaščite čaka na to, kar mora priti. Vsak pa, ki se hoče le količkaj zavarovati, je na napačni poti in bo prej ali slej zanesljivo razočaran.

Sklepna beseda

In zdaj, moji dragi prijatelji, se poslovimo, poti se ločujejo. Povedal sem vam vse, kar morate vedeti za oblikovanje svoje usode po želji. *Duhovni zakon* glede izpolnitve želja je vedno in povsod in v vsakem poljubnem življenjskem položaju ga lahko uporabljate v svoj prid.

Čeprav se vam morda zdi trenutno vse jasno, vzemite po določenem času knjigo spet v roke in jo sistematično študirajte. Vaš duh bo v teh dneh predelal že razumljeno. Vsako spoznanje vam bo stalo pri vsakem nadaljnjem študiju še jasnejše, očitno in samo po sebi razumljivo.

Nikoli pa ne pozabite delati vaj, ki so opisane v šesti lekciji.

Z veseljem sem z vami predelal ta tečaj. Vendar bom občutil največje zadoščanje, če boste te nove misli, ki sem jih vzbudil v vas, takoj uporabili v praktičnem življenju in imeli od tega vso korist.

Še enkrat pa poudarjam, da ima vse v življenju določen smisel in smoter, tudi to, da smo se spoznali torej ni bilo naključno.

KAZALO

Predgovor	1
Poseben predgovor profesorja dr.K. Ozvalda	6
Avtorjev predgovor.....	7
Uvod	8
Pouk.....	19
I. lekcija	20
II. lekcija.....	24
III. lekcija	27
IV. lekcija	30
V. lekcija.....	34
VI. lekcija	37
VII. lekcija.....	40
VIII. lekcija.....	44
IX. lekcija	47
X. lekcija	49
Sklepna beseda	55